

РЕШЕНИЕ

№ 1412

гр. София, 08.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 01.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **2519** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.166, ал.2 от Данъчнопроцесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителите А. А., Р. В. и Н. А., чрез процесуалния му представител- адв. В. С., АК- П., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 5/14.02.2020 г., издаден от председателя на Държавната комисия по хазарта /ДКХ/, на основание чл. 92, ал. 3, изр. второ от Закона за хазарта /ЗХ/, вр. с чл. 166 ДОПК, с който са установени държавни такси за залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2019 г. в размер на 261 164 891. 80 лева и лихва в размер на 67717779.18 лева или общо в размер на 328 882 670.98 лева.

С жалбата се иска се съда да постанови решение с което да обяви за нищожен изцяло оспорения АУПДВ /1/, евентуално-да го отмени изцяло /2/, евентуално-да го отмени само в частта на начислените лихви за просрочие /3/, евентуално- само в частта за периода 01.01.2014 г. -30.11.2014 г. /4/.

Релевираните с жалбата основания за оспорване са за некомпетентност на органа, противоречие с материалноправните норми, неспазване на установената форма и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила-чл.146, т.1, 2, 3 и 4 АПК.

Осъществяването на основанието по чл.146, т.1 АПК е аргументирано с доводи, че

посочената от председателя на ДКХ като основание за издаване на АУПДВ разпоредба на чл.92, ал.3, изр. 2 от ЗХ не определяла председателя като орган, компетентен да издаде АУПДВ по смисъла на чл.166, ал.1 от ДОПК. Систематичното тълкуване на разпоредбата на чл.92, ал.3, изр. 2 от ЗХ водело до извод, че за неплатените в срок годишни вноски за социално отговорно поведение, държавни такси и лихви за забава, председателят на ДКХ издава акт, наречен „акт за установяване на вземанията“, който служи за образуване на производство пред публичния изпълнител. Разпоредбата на чл. 92, ал 3, изр. 2 имала предвид случаите при които определените вече годишни вноски, държавни такси и лихви за забава, не са платени, а не случаите, при които платените в срок държавни такси в рамките на определените месечни периоди въз основа на приети от административния орган декларации от хазартния оператор се изменят. За да издаде акта, предвиден в чл.92, ал.3, изр.2 от ЗХ, следвало преди това да бъдат установени неплатените в срок публични вземания, в съответствие с разпоредбата на чл. 166, ал.2 от ДОПК. Допълнителен аргумент в полза на това тълкуване била разпоредбата на чл.166, ал.3 от ДОПК, която предвиждала, че АУПДВ подлежи на обжалване пред ръководителя на съответната администрация, в случая - пред председателя на ДКХ, каквато разпоредба се съдържа и в чл.81, ал.1 от АПК.

Издаването на акт за публично вземане от председателя на ДКХ, какъвто бил подходът в процесния случай, лишавал жалбоподателя от възможността за защита по административен ред и противоречал на разпоредбата на чл.166, ал.2 и ал. 3 от ДОПК, който е нормативен акт от по-висока степен по отношение на установяването и събирането на публични вземания, както и на чл.81, ал.1 от АПК, който е приложимият закон по отношение на реда за издаване на АУПДВ в случая. В тази връзка жалбоподателят изтъква още, че разпоредбите относно компетентността на председателя на ДКХ са от публичен ред и не могат да бъдат тълкувани разширително. Разширителното тълкуване на правни норми, определящи компетентност на административен орган, е несъвместимо с основен конституционен принцип - този за правовата държава, прогласен в Преамбюла и в чл. 4, ал. 1 от Конституцията на РБ. Позовава се и на практиката на К. съд, в която последователно се приема, че правовата държава в „материален смисъл“ е държавата на справедливостта, а във „формален смисъл“ тя е държава на правната сигурност, където съдържанието на правния ред е ясно, предвидимо и недвусмислено определено /Решение на КС № 1 от 2005 г. по конституционно дело № 8 от 2004 г., Решение № 7 от 2005 г. по конституционно дело № 1 от 2005 г./ Производни от принципа на правовата държава са принципът на правната сигурност, предвидимост и стабилност /Решение № 7 от 29.09.2009 г. на КС по к.д. № 11 от 2009 г./.

Правните субекти трябва да имат доверие в установения със закон правов ред. Доверието в правовия ред е мощен стимул за спазването на законите. Извеждането чрез разширително тълкуване на допълнителна компетентност към определената със закон, за да се прикрият евентуални неправомерни действия на администрацията и отговорността за тях да бъде „стоварена“ върху икономическия оператор, който добросъвестно е изпълнявал задълженията си съобразно закона и утвърдените му от ДКХ правила, ерозирала доверието в правовия ред. Оправданото очакване, че при извършването на действия съобразно издадения лиценз и утвърдените правила на съответната хазартна игра ще се дължи държавна такса в размера, определен в закона, деклариран от оператора и приет от административния орган, не можело да бъде

елиминирано с последващи незаконосъобразни действия, нито по тълкувателен път. В този смисъл, Съдът на ЕС се произнасял многократно в защита на принципа на правовата държава /rules of law/. Твърди още, че в случая е приложима нормата на чл.166, ал.2, изр.2-ро, тъй като ЗХ не определял органа за издаване на акта и този орган следвало да се определи от ръководителя на администрацията. В случая самият ръководител на администрацията /председателя на ДКХ, бел. на съдията/ е издал оспорения акт, като по този начин /а/ е оправомощил сам себе си, което било недопустимо и /б/ е излязъл извън предоставената му от чл.31 от ЗХ компетентност, т.е. е разширил незаконосъобразно правомощията си.

Отделно от това, процедурата за установяване на публични вземания трябвало да е съобразена с разпоредбата на чл.166, ал.2 от ДОПК: председателят на ДКХ определя орган, който да издаде акта за установяване на публичното задължение. Определеният орган, по реда на АПК издава съответния акт, който подлежи на административно обжалване пред председателя на ДКХ, който е ръководител на тази администрация. Ето защо процесният АУПДВ бил нищожен, поради липса на компетентност на издателя си, поради неспазване на реда за установяване на публични задължения и поради лишаването на жалбоподателя от предоставената му от ДОПК и АПК възможност да обжалва акта по административен ред - пороци, които не могат да бъдат отстранени в производството.

Противоречието с материалноправните норми /чл.146, т.4 АПК/ е аргументирано с неправилно прилагане на нормата на чл.30, ал.3 ЗХ. Посочената разпоредба допускала два начина за определяне размера на таксите - първи, като процент върху стойността на направените залози и втори, като процент върху стойността на получените от организатора такси и комисиони. При [фирма] приложим бил втория начин - като процент върху стойността на получените такси и комисиони. Този начин е бил заявен от дружеството пред ДКХ чрез представените правила по чл.22, ал.1, т.4 от ЗХ, които са утвърдени от ДКХ на основание чл.22, ал.1, т.11 от този закон, като конкретно в чл.2, ал.3 от правилата било посочено, че върху събраните комисиони се дължи такса, съобразно разпоредбите на ЗХ. В производството за утвърждаване на правилата, иницирано по реда на чл.32 от ЗХ, председателят на ДКХ, подпомогнат от администрацията на комисията, е извършил проверка по чл.33, ал.1 от ЗХ, която включвала и проверка на материалната законосъобразност на правилата, което следвало и от израза “При извършена проверка и проучване в законоустановения срок на подадените документи се установи, че отговарят на изискванията на ЗХ и Наредбата за документите, необходими за издаване на лицензи по Закона за хазарта.“, който бил използван например в Раздел девети, т.4.1 от Протокол № 000030-12038 от 19.10.2017 г. от заседание на ДХК.

След утвърждаване на правилата /като към момента действащите правила били утвърдени с Решение № 000030-11772/19.10.2017 г. на ДКХ/, тяхното изпълнение станало задължително за [фирма], като тяхната задължителност била скрепена със санкцията по чл. 108, ал.2 от ЗХ. Комисията, като орган, осъществяващ държавния надзор върху хазарта е приела, че таксата за поддържане на лиценза на [фирма] следва да се определи върху стойността от получените комисиони, т.е. по реда на втората хипотеза на чл.30, ал.3 ЗХ - 20 на сто върху стойността на събраните комисиони. С решението за утвърждаване на правилата, ДХК като колективен административен орган изразила воля, с която е създавала задължение за дружеството да изпълнява утвърдените правила, т.е. издала е индивидуален административен акт,

който не е обжалван и към момента представлява стабилен индивидуален административен акт, който не може да бъде изменен от издалия го административен орган без наличието на основанията, предвидени в закона. Недопустимо било при наличието на стабилен административен акт, който създава задължение за дружеството за плащане на държавна такса в размер на 20 на сто върху събраните комисиони, издателят на този акт /ДКХ/ да издава нов индивидуален административен акт /процесния АУПДВ/, който да създава нови, различни задължения за [фирма], които не могат да съществуват заедно и взаимно се изключват. Законът позволявал държавната такса да се определя върху стойността на залозите или върху стойността на комисионите, но не и да се събира два пъти на различни основания.

Съгласно чл. 99 т. 5 АПК, приложим, според жалбоподателя в случая, влязъл в сила индивидуален административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено по-горестоящия административен орган, а ако актът не е подлежал на оспорване по административен ред - от органа, който го е издал, когато същият административен орган, по същия въпрос и на същото основание е издал по отношение на същите лица друг влязъл в сила административен акт, който му противоречи. В конкретния случай, доколкото лицензът е издаден от ДКХ като колективен орган въз основа на правилата, одобрени от ДКХ като колективен орган, председателят на ДКХ нямал компетентност да изменя неин акт в рамките на процедурата по възобновяване на производството по издаване на административни актове по АПК. Това било още един аргумент в подкрепа на заключението, че издаденият АУПДВ е нищожен. Извън това, той бил и незаконосъобразен /унищожаем, бел. на съдията/. Твърди още, че е невъзможно от приложените по административната преписка доказателства да се установи по какъв начин органът е направил своите изчисления, които в крайна сметка извеждал като заключение за наличие на публични държавни вземания. Липсвали и мотиви в АУПДВ, от които да е видно защо административният орган е приел, че заплащаната от 1.1.2014 г. държавна такса е била определена неправилно. Председателят на ДКХ приел, че таксите за поддържане на лиценза на организираниите от [фирма] хазартни игри не следва да се определят върху стойността на получените комисиони, а върху стойността на направените залози, но тази му преценка не била мотивирана по никакъв начин.

Отделно това, сама по себе си тази преценка противоречала на нормата на чл.30, ал.3 ЗХ, която предвиждала, че за поддържането на лиценза на организаторите на традиционна лотария, томбола, моментна лотария, тото, лото, бинго, кено и техните разновидности, игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганията, тези организатори дължат държавна такса, която се определя по два начина: като процент върху стойността на залозите или като процент върху събраните такси и комисиони. Нормата съдържала три компонента: /а/ установяване задължение на организаторите на хазартни игри да заплащат държавни такси за поддържане на лиценза; /б/ определяне видовете хазартни игри, за които организаторите им дължат такса - традиционна лотария, томбола, моментна лотария, тото, лото, бинго, кено и техните разновидности, игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганията; и /в/

регламентиране на размерите и начините за определяне на дължимите държавни такси - 15 на сто върху събраните залози или 20 на сто върху събраните такси и комисиони. В процесния АУПДВ, председателят на ДКХ, използвайки недотам добрата редакция на разпоредбата, се опитвал да внуши, че първият начин на определяне размера на държавната такса - като процент върху направените залози - се отнася за организаторите на традиционна лотария, томбола, моментна лотария, тото, лото, бинго, кено и техните разновидности, игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, но не сочел за организаторите на какви хазартни игри се отнася вторият начин за определяне на размера на държавната такса. Този определено недобросъвестен подход към прилагането на разпоредбата на чл.30, ал.3 от ЗХ бил неправилен. В ЗХ няма легално определение на понятието „хазартни игри, за които се събират такси и комисиони“, като това понятие се използва само в тези разпоредби на чл. 30 от ЗХ /ал.3, ал.4 и ал.6/, които регламентират установяването, определянето и декларирането на държавните такси за поддържане на лиценза. Оттук следвало, че законодателят бил преценил, че не е необходимо такова легално определение, защото това понятие се отнася само за игрите, изчерпателно изброени в чл. 30, ал. 3 от ЗХ. Прилагането на конкретния начин за определяне на размера зависел от организацията на съответната игра. В утвърдените от ДКХ правила по чл.22, ал.1, т.11, във вр. с т.4 от ЗХ [фирма] организирал играта чрез събиране на комисиони и този начин на организация на играта бил утвърден от Комисията.

Новото решение на ДКХ- да промени начина на организация на играта, а оттам и на определяне на размера на държавната такса, било допустимо само при промяна на правилата по чл.22, ал.1, т.11, във вр. с т.4 от ЗХ, така че организацията на играта да позволява определянето на таксата върху събраните залози и то само занапред. Игрите са се случили при сега действащата организация, това е факт от миналото и не можел да се променя с каквото и да е човешко действие, вкл. и чрез волеизявление на ръководител на административен орган.

В допълнение на изложеното сочи, че съгласно чл.30, ал.6 от ЗХ, „Организаторите на хазартни игри, които заплащат таксата по ал. 3 и променливата част от таксата по ал. 4, подават за всеки месец в Комисията до 15-то число на следващия месец декларация по образец, утвърден от министъра на финансите, за разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират такси и комисиони за участие - декларация за стойността на получените такси и комисиони.“ Съгласно чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове /ЗНА/, разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точния им смисъл и само ако са неясни се тълкуват. А точният смисъл на чл.30, ал.6 от ЗХ бил, че организаторите, които плащат такса за поддържане на лицензи /по ал.3 и променливата по ал.4/, подават всеки месец до комисията до 15-то число на следващия месец декларация по образец, утвърден от министъра на финансите. И следвало пояснението, което предвид строежа на изречението се отнасяло както за лицата по ал.3, така и за тези по ал.4 на чл.30 от ЗХ: за разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират комисиони - декларация за получените комисиони. От тук следвало, че законодателят, независимо от това, че е предвидил възможност за определяне на таксата върху стойността на събраните залози /чл.30, ал.3, предл.първо от ЗХ/, е изключил операторите на хазартни игри, организацията на които предвижда

плащане на такса за поддържане на лиценз върху стойността на залозите, от кръга на лицата, които са длъжни да подават до 15-то число на следващия месец декларация до комисията.

Със Заповед № ЗМФ-26 от 13.01.2015 г., с която отменя предишна своя заповед № ЗМФ-117 от 06.02.2014 г., министърът на финансите, на основание чл.30, ал.6 от ЗХ утвърдил образец на декларация, в която, неправилно, според жалбоподателя, е включил и начина на определяне на държавната такса като процент върху събраните залози. Независимо от неправилността на утвърдения образец на декларация, нейното утвърждаване било допълнителен аргумент в полза на мотивите, изложени по-горе, тъй като декларацията съдържала и двата начина на определяне на държавните такси за всяка от изброените игри в чл.30, ал.3 от ЗХ, с което министърът на финансите е потвърдил приложимостта на определянето на таксите като процент върху събраните комисиони. В този смисъл при определянето, декларирането и плащането на държавните такси от страна на [фирма] било налице пълно съответствие между второто основание посочено в чл. 30, ал. 3 от ЗХ, правилата за играта утвърдени от ДКХ, утвърдения образец от министъра на финансите за декларация и съдържанието на декларациите подавани от дружеството.

Не на последно място жалбоподателят се позовава на обстоятелството, че за проверявания период били извършени четири планови проверки по чл.89, ал.4 от ЗХ, при които са били представени всички изисквани документи, вкл. документите отнасящи се до определяне размера на декларираните и платени държавни такси по чл.30, ал.3 ЗХ. Проверките завършили без да бъдат установени нарушения от страна на [фирма], вкл. и за размера на държавните такси. Това означавало, че ДКХ за периода 2014 -2019 г. е поддържала изчисляването на държавните такси върху стойността на комисиона. От процесния АУПДВ не можело да се разбере каква е причината ДКХ да промени становището си, която промяна засягала пряко интересите на [фирма]. Тази промяна можела да се отнася само занапред и не следвало да се прилага ретроактивно.

Жалбоподателят се позовава и на това, че установеното с АУПДВ публично вземане е за държавна такса, а таксата, за разлика от публичните вземания за данъци, е вземане, срещу което съответният административен орган дължи услуга. Видно от § 2 от ПЗР към Закона за държавните такси **/ЗДТ/**, ЗДТ се прилагал

безспорно и по отношение на таксите по ЗХ. Съгласно механизма, установен в ЗХ, относно събирането на държавните такси, организаторите на хазартни игри, които плащат таксата по чл. 30, ал. 3 ЗХ, подават всеки месец в Комисията до 15-то число на следващия месец декларация по образец, утвърден от министъра на финансите, за разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират такси и комисионни за участие - декларация за стойността на получените такси и комисионни. Е. О. е подавало ежемесечно дължимата декларация и тя е била съответно приемана. Няма спор и по обстоятелството, че във всяка една от месечните декларации размерът на получените такси и комисионни е деклариран точно и коректно /по чл.30, ал.3, предл.2-ро, бел. на съдията/. Плащанията били извършени в срок. Според жалбоподателя, тъй като ставало дума за заплащане за възмездна услуга, приемането на декларацията и плащането по тази декларация имало окончателен погасителен ефект по отношение на извършената услуга, по същия начин, по който доставчик на услуга, след като изпрати отчета си за извършените услуги и се подпише съответния предавателно-приемателен протокол, издаде се фактура и се извърши плащането, не може да има никакви претенции по отношение на размера на платената такса.

Съгласно чл. 6 от ЗДТ, отговорните частни и длъжностни лица за неплатени по тяхна вина такси, или платени в по-малко, се задължават да заплатят същите и се наказват с глоба в троен размер. В конкретния случай не можело да се говори за вина на юридическото лице, което дължи държавната такса и което е изпълнило всички свои задължения по закон. Ако имало платени по-малко държавни такси, това било единствено и изключително по вина на съответните длъжностни лица от ДКХ, които в продължение на години допускали заплащането на такса в по-малък размер, отколкото понастоящем ДКХ считала, че е следвало да бъде заплатена.

Ако се приемело, с което категорично жалбоподателят не съгласен, че дружеството дължи допълнителни такси за проверявания период, се сочи, че [фирма] е заплащал таксите за поддържане на лиценз в съответствие с утвърдените от ДКХ правила. Съгласно чл.46, ал.2 от ЗНА, когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи. В ЗХ не се съдържаха

разпоредби, относно случаите, когато забавянето на плащането на държавни такси се дължало на влязъл в сила, стабилен административен акт, каквито били решенията за утвърждаване на правилата по чл.22, ал.1. т.11. вр.т.4. Доколкото утвърдените правила представлявали ръководство за действие съобразно закона, жалбоподателят твърди, че за начислените лихви следвало да се приложи по аналогия чл. 17, ал. 3 от ДОПК, според който когато задължено лице действа съобразно писмени указания от министъра на финансите, орган по приходите или публичен изпълнител, които впоследствие се окажат незаконосъобразни, начислените лихви вследствие на действията съобразно дадените указания не се дължат. Предвид посоченото, моли АУПДВ да бъде отменен в частта му относно начислените лихви по чл.92, ал.2 от ЗХ.

Жалбоподателят твърди още, че ЗДТ се прилага и по отношение на таксите, събирани по ЗХ. В съответствие с чл. 7, ал. 1, изр. 2 от ЗДТ, органите на Агенцията за държавна финансова инспекция **/АДФИ/** извършвали ревизии по правилното определяне и внасяне на държавните такси. Именно по този начин било действано и в конкретния случай - Докладът на АДФИ № ДИД2-СФ-6/28.01.2020 г. е послужил като основание за започване на проверка и за издаването на АУПДВ. Докладът на АДФИ бил издаден на основание чл. 17, ал. 1 от Закона за държавната финансова инспекция **/ЗДФИ/**. Съгласно чл. 17, ал. 2 ЗДФИ, след като докладът е връчен на ръководителя на проверяваната организация или лице, последното може да даде писмено становище в 14-дневен срок от връчването на доклада. Този доклад обаче не бил връчен на [фирма], независимо че неговата дейност като хазартен оператор е била проверявана и е била обект на финансовата инспекция, заедно с дейността на ДКХ. Едва след постъпването на писмените становища и запознаването с тях от страна на финансовия инспектор, изготвил доклада, се издава мотивираното писмено заключение, съгласно чл. 17, ал. 4 ЗДФИ. На 12.02.2020 г. АДФИ излязла със заключение, изпратено с вх. № 549/12.02.2020 г. на ДКХ. От начина, по който е действано било видно, че чл. 17, 18 и 20 от ЗДФИ били нарушени драстично. Нарушаването на императивните разпоредби на ЗДФИ довело и до нарушаване на разпоредбата на чл. 7, ал. 2 ЗДТ, която въобще не била приложена в случая, преди издаването на нищожния АУПДВ.

С жалбата се твърди най-сетне и изтекла давност на основание чл.171, ал.1 ДОПК, вр.чл.30, ал.9, вр.ал.6 ЗХ по отношение вземането за такси до м.ноември 2014 г. Държавните такси за поддържане на лиценз са публично държавно вземане. Съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК публичните държавни вземания се погасяват изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Таксите за поддържане на лиценз са дължими до 15 число на следващия месец - чл.30, ал.9 във вр.ал.6 от ЗХ. Това означавало, че публичните вземания за такси са до м.ноември 2014 г. са погасени, поради което моли да процесния АУПДВ да бъде отменен в тази част, поради изтекла давност.

В о.с.з. пред АССГ, жалбоподателят чрез процесуалните си представители-адвокати Б. и С. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на разносните за съдебното производство, съобр. списъка по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК, който прилага. В депозираните по делото писмени бележки, в определения от съда за това срок, поддържа доводите, изложени в жалбата. Допълнително излага, че в оспорения АУПДВ липсва информация за установения размер на залозите /такава не била посочена нито по месеци, нито общо за целия времеви обхват на проверката/, т.е. АУПДВ не съдържа информация за основата върху която са направени изчисленията за дължимите такси от дружеството. По този начин се възпрепятства възможността на дружеството да установи по какъв начин са определени установените в АУПДВ задължения. Във връзка с тълкуването и прилагането на чл.30, ал.3 от ЗХ, допълнително излага доводи за неприложимост на разпоредбите на ТЗ за комисионния договор, тъй като те не се отнасят за подобни случаи, а тяхното прилагане не отговаряло на целта на ЗХ. Прилагането на разпоредбите на чл.348 и сл. от ТЗ за термина „комисиона“ по смисъла на ЗХ, означавало, че нито един от организаторите на хазартни игри няма да бъде „лице, което при сключен комисионен договор се задължава срещу възнаграждение по поръчка на доверителя да извърши от свое име и за негова сметка една или повече сделки“. Оттук следвало, че законодателят, приемайки чл.30, ал.3 от ЗХ не е имал предвид определяне на такси върху събрани комисиони по смисъла на чл.348 и сл. от ТЗ, а е вложил в термина „комисиони“ друг смисъл.

Също така никъде в закона не било посочено кои игри могат да се организират с такси и комисиони, и за кои игри няма такава възможност /обратното - законът сочел кои игри могат да се организират онлайн, и кои не могат /чл.41, ал.2 от ЗХ/. Същевременно обаче чл.30, ал.3 от ЗХ говорел за игри с такси и комисиони. При това положение, щом никъде в закона не било посочено какво представляват игрите с такси и комисиони, то това означавало, че всяка една от игрите, изчерпателно изброени в чл.41, ал.1 от ЗХ, могат да бъдат организирани с такси и комисиони, съответно да бъдат облагани съгласно чл.30, ал.3 от ЗХ с държавна такса в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони. Нещо повече - съгласно чл.3, ал.2 от ЗХ само предвидените в този закон хазартни игри подлежат на разрешаване и организиране. Ако се приемело, че игрите с такси и комисиони са различен вид игри от изчерпателно изброените в чл.41, ал.1 от ЗХ, това би означавало, че с чл.30, ал.3, предложението второ се предвиждало облагане на игри, които по закон не могат да се организират в България, което е абсурдно. Законодателят бил този който е предвидил два начина за определяне на такса за поддържане на лиценз.

Доколкото правото за избор на начина за определяне на държавната такса за традиционна лотария, томбола, моментна лотария, тото, лото, бинго, кено и техните разновидности, игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти била предоставена на организатора на хазартните игри, изводът който се налагал бил, че тази възможност е предоставена с оглед избиране, от страна на организатора, на начин за определяне на таксата, който е най-изгоден за него. Така например, ако за съответната хазартна игра било предвидено изплащане на печалби, значително по-ниски от събраните залози, за оператора било по-изгодно да приложи първия начин - 15 на сто върху събраните залози. В обратния случай, когато за съответната хазартна бил предвидено изплащане на високи печалби, за оператора било по-изгодно да приложи втория вариант - 20 на сто върху събраните залози минус изплатените печалби. [фирма], въпреки че не определял предварително размера на печалбите, които ще изплати, установило на база статистически данни, че печалбите, които ще изплаща са висок процент от събраните залози. За пример сочи

данните за м.септември 2019 г. - стойността на направените залози върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета през този период била в размер на 41 002 215,50 лв.

В Декларация вх. № 000030-13112 от 11.10.2019 г. била посочена разликата за м.септември 2019 г. между получените залози и дължимите за изплащане печалби - 8 576 173,61 лв., т.е. дължимите за изплащане печалби били в размер на 32 426 041,89 лв. Аналогични били резултатите и за всички останали месеци във времевия обхват на АУПДВ. При това положение нормално било [фирма] да избере втория начин за определяне на държавните такси за поддържане на лицензи. Правото на избор се упражнявало при изготвянето на правилата на играта. Това право на избор на хазартния оператор не било абсолютно, то не задължавало държавния орган, одобряващ правилата на играта, а подлежало на одобрение от ДКХ. Когато обаче колегиалният държавен орган одобри правилата, това право вече било облечено във формата на индивидуален административен акт и би еднакво задължително както за хазартния оператор, така и за ДКХ. Задължителността можела да отпадне единствено чрез изменение на правилата на играта и утвърждаването на новите правила с решение на ДКХ.

Към момента били действащи правилата, утвърдени с Решение № 000030-11772/19.10.2017 г. на ДКХ, според които таксите се определяли в размер на 20 на сто на получените комисиони, които са в размер на получените залози минус дължимите/изплатените печалби /по същия начин се определя размерът на комисионите и в правилата утвърдени с Решение № И- 26 от 21.01.2014 г. и с Решение № Р000030-4982 от 28.04.2017 г./ Сочи, че при изслушването му в о.с.з ВЛ по повторната СИЕ Г.А. пояснило, че: „Няма как конкретната игра да се има предвид, тъй като, както казах вече по-горе, няма разбивка по отношение на отделни организатори и отделни игри, но навсякъде в обяснителните записки по проекто-бюджетите и в становищата на ДКХ се сочи, че в основата на прогнозирането са реализираните приходи и постъпления от игрите, така че по косвен начин става ясно, че в тези приходи трябва да са включени всички постъпления на организаторите от такси, така както те са ги начислили и внесли.“ Следвателно при изготвянето на прогнозните бюджети на ДКХ, Комисията е приела, че организаторите на хазартни игри правилно са определяли дължимите такси през миналите години.

Нещо повече - тези прогнозни бюджети /а оттам и метода за определяне на държавните такси/ по реда на Закона за публичните финанси били залегнали в ежегодно приемания от Народното събрание Закон за държавния бюджет. Следователно, прилаганите от хазартните оператори, в частност и от [фирма] и от ДКХ методи за определяне на дължимите по ЗХ такси били възприети от Народното събрание, като чрез включването им в Закона за държавния бюджет на Република България за 2015 г., в Закона за държавния бюджет на Република България за 2016 г., в Закона за държавния бюджет на Република България за 2017 г., в Закона за държавния бюджет на Република България за 2018 г., в Закона за държавния бюджет на Република България за 2019 г. и в Закона за държавния бюджет на Република България за 2020 г. прилагането на тези методи ставало задължително за всички държавни органи и хазартни оператори. В продължение на горното, видно от представените по делото годишни доклади на ДКХ, както и от заключението по приетата съдебно-счетоводна експертиза от вещото лице Г. А., за периода 2014-2019 г. размерът на приходите на ДКХ е общо около 743 млн. лева. Съгласно представената справка от ДКХ за същия период размерът на приходите от игри, за които е събирана таксата по чл.30, ал.3, предл. 2-ро от ЗХ /20% върху комисионите/ е общо около 409 млн. лева, т.е. около 55% от общите реализирани приходи.

В другата представена по делото справка от ДКХ са посочени видовете игри, за които през процесния период е събирана таксата по чл.30, ал.3, предложение 2-ро от ЗХ. От мотивите на стр.10 от процесния АУПДВ може да се направи извод, че председателят на ДКХ счита всички посочени в справката игри за облагаеми с такса 15% върху направените залози, т.е. липсвали други игри, извън изрично изброените в чл.30, ал.3 от ЗХ, за които през периода 2014-2019 г. да е събирана таксата в размер на 20% върху комисионите. Същевременно в Приложение № 24 към заключението по Доклад на АДФИ № ДИД2-СФ-6/28.01.2020 г. /на лист 821 по делото/ било посочено, че за периода 2014-2019 г. в държавния бюджет не са постъпили средства в размер около 557 млн. лева, дължащи се на разликата между таксите по чл.30, ал.3, предл. 1-во и 2-ро от ЗХ, т.е. ДКХ е следвало да реализира 75% повече приходи спрямо действително събраните за периода 2014-2019 г.

От друга страна обаче, видно от годишните доклади на ДКХ и

заклучението на вещото лице, за целия период 2014-2019 г. ДКХ реализирала значителни излишъци спрямо утвърдените бюджети /2014г. бюджет 5450000 лв., отчет 58101688 лв.; 2015 г. бюджет 68605000 лв., отчет 94268069 лв.; 2016 г. бюджет 76300000 лв., отчет[ЕИК] лв.; 2017 г. бюджет 87955000 лв., отчет[ЕИК] лв.; 2018г. бюджет[ЕИК] лв., отчет[ЕИК] лв.; 2019г. бюджет[ЕИК] лв., отчет[ЕИК] лв./ С оглед на това, ако се приемело твърдението, че за изброените в чл.30, ал.3 ЗХ от ДКХ игри е приложима единствено таксата в размер на 15% върху залозите, е необяснимо защо ДКХ не се е съобразила с правото и задължението си по Закона за публичните финанси да предложи годишни бюджети, приходите в които да отговарят реалистично на възможностите за събиране на значително по-високи такси върху основата на събраните залози и нещо повече - дори и при събиране на таксите в размер на 20% върху комисионите /които съставляват 55% от общия размер на реализираните приходи/, ДКХ е реализирало огромно преизпълнение на бюджетите по години. Единственият извод, който можел да се направи е, че ДКХ е вземала като основа за определяне на бюджетните приходи и двата вида такси по чл.30, ал.3 от Закона за хазарта, т.е. през целия период 2014-2019 г. ДКХ е приемала, че за изброените в чл.30, ал.3 ЗХ игри са приложими и двата вида такси, като съответният размер на дължимата такса зависи от начина на организиране на конкретната игра. Допълнителен аргумент в тази посока било и обстоятелството, че липсвали други игри, извън изрично изброените в чл.30, ал.3 от ЗХ, за които през периода 2014-2019 г. да е събирана таксата в размер на 20% върху комисионите. Още повече, че всички игри, които не са описани в чл.30, ал.3 от ЗХ и не се организират онлайн, се облагали с алтернативен данък по ЗКПО и съгласно чл.30, ал.5 от ЗХ /в редакцията в сила от 01.01.2015 г./ не плащат такси за поддържане на лиценз /а само таксата по чл.30, ал.1 ЗХ, бел. на съдията/. Акцентира и върху това, че в самата декларация, одобрена по образец от министъра на финансите през 2015 г., не са посочени указания кои графи /от № 2 до № 5/ от част IV следва да се попълват от организаторите на хазартни игри за съответния вид хазартна игра. Единствените указания са само кой да подава декларацията, срок, място и начин на подаването ѝ. Нещо повече, тезата на председателя на ДКХ, че игрите със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета не може да бъдат игри, за които се

събират такси върху комисионните, се опровергавала и от самия образец на декларацията, одобрен от министъра на финансите. Видно от част IV на стр. 2 на въпросния образец от декларацията, за игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета съществувала възможност да бъдат попълнени както графи 4 и 5, така и графи 2 и 3. Поради това дали съответната игра трябва да бъде облагана по реда на графи 2 и 3 или по графи 4 и 5 било изцяло в зависимост от одобрените от Държавната комисия по хазарта правила, като с тях се организираща играта, видно от разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 11 от ЗХ, действаща към момента на подаване на декларацията.

В правилата било предвидено, че това е игра, за която се събира комисионна за участие. Ето защо съвсем добросъвестно организаторът попълнил графи 4 и 5 от ред „Игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета“. Ако е въобще невъзможно игрите със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета да бъдат организирани като игри с комисионни, то и министърът на финансите при одобряването на въпросния образец на декларацията следвало да зачертае графи 4 и 5 на ред „Игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета“, за да няма възможност за попълване. Но ако има такава възможност за попълване, както е в настоящия случай, то било абсолютно правилно и законосъобразно за дружеството-организатор да спази одобрените от Държавната комисия по хазарта с решение правила.

Ответникът-изпълнителният директор на НАП /чл.153, ал.3 АПК/, чрез първия си процесуален представител-адв.Р., моли за отхвърлянето на жалбата изцяло, както и за присъждането на разноските, съгл.списък по чл.80 ГПК, вр. чл.144 АПК, който представя. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, прави възражение срещу присъждането на адвокатско възнаграждение, тъй като не се представят доказателства за обстоятелството, че адвокатското възнаграждение е заплатено от жалбоподателя. Видно от представените извлечения от банкови сметки, адвокатското възнаграждение било заплатено от трето лице, което не е страна в производството. В депозираните по делото писмени бележки излага съображения за компетентност на органа, издал процесния АУПДВ. Твърди, че направеното от жалбоподателя стеснително

тълкуване на нормата на чл. 92, ал. 3 от ЗХ противоречи на нейния смисъл, а именно издаването от председателя на ДКХ на акт, който да послужи за предприемане на действия по събиране на публичните държавни вземания. Законът не разграничавал правомощията на председателя на ДКХ по издаването на акта за установяване на публично държавно вземане в зависимост от обстоятелството дали е или липсва каквото и да е плащане на дължимите държавни такси, годишните вноски и законните лихви. Липсвал и твърденият в жалбата дисбаланс в правната сигурност, издаденият акт не представлявал произвол на органа на изпълнителната власт, както се опитвал да обоснове жалбоподателя.

В Решение № 7 от 29.09.2009 г. по к.д. № 11/2009 г. КС приел, че не могат да се налагат неблагоприятни последици за правните субекти, които са действали точно в съответствие със съществуващата нормативна уредба. В настоящия случай липсвали действия в съответствие с действащата нормативна уредба, поради което жалбоподателят недопустимо се позовавал на сочените принципи на правната сигурност. Не водела до накърняване на интересите на жалбоподателя и липсата на предвидена правна възможност в специалния закон за обжалване по административен ред на АУПДВ. Жалбоподателят упражнил правото си на жалба чрез сезиране на родово и местно компетентния съд, по която е образувано и настоящото съдебно-административно производство. При това, в правния мир съществували редица случаи, когато по закон не е предвидено административно обжалване на акт или такова е невъзможно поради наличие на определени фактически обстоятелства – чл. 82 от АПК сочел само част от тези случаи. Неоснователен бил и доводът за нищожност на административния акт, основан на липсата на приложен към преписката акт за оправомощаването от страна на председателя на ДКХ на друго длъжностно лице, което да издаде обжалвания акт. Логично било, че след като председателят има правомощията да оправомощи друго лице за издаването на акта, той може и сам да го издаде. Последното следвало от принципа, че никой не може да оправомощи друго лице за осъществяване на някакви действия, ако самият той не притежава правото да ги извърши лично. /т. 1 от т.р. № 4/2004 г. по т.д. № 4/2002 г. на О./.

Действително принципите на правна сигурност и защита на

оправданите правни очаквания били едни от основните, прокламирани в българското законодателство, а и в правото на ЕС. Същите, макар и основни, не били абсолютни, като следвало да се държи сметка за съотнасянето им към други принципи на правото, а именно на законност, злоупотреба с право и пр. Във всички случаи обаче, правната сигурност и оправданите правни очаквания следвало да се основават на относими към тях норми и на тълкуването на тези норми съобразно смисъла и целта на закона. В случая принципите на оправданите правни очаквания и на правната сигурност, така както се възприемали те от жалбоподателя, не отговаряли на смисъла и целта на ЗХ. Във връзка с твърдяното противоречие с материални норми, излага, че граматическото, логическото и систематичното тълкуване на чл.30, ал.3 ЗХ, съобразено и с легалната дефиниция на понятието „залог“ по смисъла на § 1, т.1 от ДР на ЗХ, обосновавало извода, че в настоящия случай са налице предпоставки за събиране на държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра, за която на жалбоподателя е издаден лиценз. Разпоредбата на чл. 30, ал. 3 от ЗХ била ясна и категорична, като всяко противоречие с посочения императив водело до неприлагане на акта, който ѝ противоречи. Твърдението, че е налице влязъл в сила индивидуален административен акт, издаден от ДКХ, за който не е приложена нормата на чл. 99, т. 5 от АПК било напълно несъстоятелно. Следвало да се има предвид, че с оглед делегиращата разпоредба на чл. 22, ал. 1, т. 11 от ЗХ, вр. с ал. 1, т. 4 - т. 7 извън правомощията на Комисията било да определя размера на държавните такси.

Излага още, че единствено Народното събрание и М. съвет на Република България били тези, които можели да определят основанието и размера на държавните такси, както в случая било сторено с нормата на чл. 30, ал. 3 от Закона. Да се предоставело правото на преценка на друг орган, бил той и ДКХ, да определя основанието и размера на дължимите от организаторите на хазартни игри държавни такси означавало да се наруши принципа на законоустановеност на държавните такси и чл. 1 от ЗДТ, което е недопустимо. С решението на ДКХ, извън законовата делегация на чл. 22, ал. 1, т. 11 във връзка с чл. 22, ал. 1, т. 4 - т. 7 от ЗХ, на жалбоподателя не можели да се утвърдят други правила, освен разписаните в ЗХ, чрез включване на основание и размер на дължимата държавна такса, поради това същото не било породило

правни последици. По тази причина доводът, че е налице влязъл в сила индивидуален административен акт в тази му част, който не е отменен по съответния ред, бил необоснован. В този смисъл, дружеството не би могло да черпи права от акт, за който издателят му не е бил овластен от закона и който при това му противоречал. Без да се коментира в детайли как, защо, на какво основание жалбоподателят е включил в правилата си и клауза относно основанието и размера на дължимата държавна такса, отбелязва, че никой не може да черпи права от собственото си противоправно поведение.

Във връзка с оспорването на начина на установяване на допълнително дължимите държавни такси, излага, че от заключението на ВЛ С. първоначалната СИЕ този начин се установява, а освен това определеният от административния орган размер на задължението се основавал на изготвените от самия жалбоподател и ежемесечно представяни в ДКХ декларации. Във връзка с твърдението на жалбоподателя за липса на изложени от органа мотиви за приложението на чл.30, ал.3, предл.1 ЗХ, твърди, че „внимателният“ прочит на процесния индивидуален административен акт“ водел до извод, че същият съдържа както фактическите, така и правните основания за издаването му. Съгласно разпоредбата на чл. 3 от ЗНА, законът е нормативен акт, който урежда първично или въз основа на Конституцията обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, според предмета или субектите в един или няколко института на правото или техни подразделения. Според предвиденото в чл.3, ал. 2 ЗНА, за уреждане на други отношения по материята, уредена в закон, в последния може да се предвиди издаването на подзаконов акт. В случая обществените отношения свързани най-общо е изискванията за упражняване на хазартна дейност и за определяне на дължимите държавни такси са регламентирани пряко в ЗХ, като не било предвидено издаването на подзаконов нормативен акт и/или общ или индивидуален административен акт по тези въпроси. В този смисъл организацията на съответната игра по никакъв начин не можела да определи дължимата държавна такса от организатора на хазартни игри.

След като организирани от жалбоподателя хазартни игри попадали в първата хипотеза на чл. 30, ал. 3 ЗХ, твърдението му, че приложението на норма от публичноправен характер, можело да е поставено в зависимост от начина, по който се посочва в

правилата на организатора и по този начин зависи от неговата воля, било недопустимо. Видно от издадения на жалбоподателя лиценз той е организатор на хазартни игри, което имплицитно включвало залагания върху различни резултати, конкретно посочени в лиценза. След като бил налице залог /в съотв. легалното определение на това понятие в § 1, т. 1 от ДР на ЗХ/, налице било задължение за прилагане на чл. 30, ал. 3, предл. 1-во ЗХ. Отделно от това в случая не можело да се приеме, че оспорващият действа от свое име, но за чужда сметка, за да е налице задължение за заплащане на дължимата държавна такса в размер на 20 на сто върху събрани такси и комисионни. При това, за председателя на ДКХ не съществувало задължение, в случаите когато обосновава приложението на посочения чл. 30, ал. 3, предл. първо ЗХ, задължително да сочи и в кои случаи ще се прилага предл. второ от нормата. Действително в ЗХ нямало легално определение на понятието „хазартни игри за които се събират такси и комисионни“, но за сметка на това имало определение на понятието „залог“, което осъществявало връзката с дължимото от жалбоподателя.

Отделно от това, с оглед твърдението в жалбата, че размерът на държавната такса, която дружеството дължи, се определя на база на 20 на сто върху събраните такси и комисионни, адв.Р. се позовава на определението за комисионен договор по чл. 348 и следващите от ТЗ и сочи, че независимо, че договорът е неформален, жалбоподателят не установявал, нито в своите правила, на които се позовавал, нито в производството пред административния орган, а така също и в хода на съдебното производство, какъв бил размера на комисионната, която е получавал. Липсвали и данни, че същият е давал сметка и е прехвърлял резултатите от изпълнителните сделки.

Неотносимо към основателността на АУПДВ било и обстоятелството, че при правените в годините проверки на жалбоподателя не са констатирани грешки в работата му. Това било въпрос на задължения и съответна отговорност на длъжностните лица, извършвали проверките, а не на законосъобразност на сумите, определени с обжалвания акт. Във връзка с твърдението на жалбоподателя за недължимост на лихвите, защитата на ответника възразява, че акцесорното задължение за заплащане и на дължима законна лихва е независимо от виновното или невиновно възникване на

задължението за главницата. Не били налице предпоставките за прилагане по аналогия на чл. 17, ал. 3 от ДОПК. Недобросъвестността на организатора, проявена и чрез включването на текстове в правилата в нарушение на императивни правни норми, обосновава извод за дължимост на законната лихва. Недопустимо било да се твърди прилагането по аналогия на правни норми, с които се въвеждат изключения от формулирано правило за поведение.

Във връзка с доводите на жалбоподателя за допуснато от административния орган нарушение на ЗДФИ и на чл. 7, ал. 1, изр. второ от ЗДТ, ответникът поддържа, че предвид възложената на ДКХ проверка от АДФИ / а не на жалбоподателя, който не е сред субектите, подлежащи на контрол от АДФИ- чл. 4, т. 1 - т. 7 от ЗДФИ /, уведомяването на жалбоподателя за тази проверка е било недължимо, съотв. оплакването на жалбоподателя за противното-неоснователно. Неоснователен бил и довода за нарушение на чл. 7, ал. 1, изр. 2-ро ЗДТ, както и възражението за изтекла давност по чл.171, ал.5 ДОПК, т. к. на осн. чл.172, ал.1, т.1 ДОПК давността в случая била спряла с изпращането на писмо от изх.№ 45/14.01.2020 г. до [фирма] за представяне на доказателства, което било първото процесуално действие, спиращо давността, тъй като първата декларация за размера на залозите за м. януари 2014 г. била подадена на 17.02.2014 г.

Чрез втория си процесуален представител-юрк.А., ответникът също иска съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата изцяло. При условията на „алтернативност“ ако съда прецени, че не се дължи адвокатско възнаграждение, моли за присъждането на юрисконсултско възнаграждение в законоустановения размер. Релевира и възражение, че жалбоподателят не е заплатил възнаграждение на своите процесуални представители, съответно той не е направил разноски по делото, поради което и такива не следва да му се присъждат при основателност на жалбата. В депозираните по делото писмени бележки юрк. А., излага, че нормата на чл.92, ал.3 ЗХ категорично определя председателя на ДКХ като единствения компетентен орган, който следва да издаде процесния АУПДВ. Неоснователни били доводите на жалбоподателя, че тази норма уреждала някакъв друг вид АУПДВ, който касаел вече определени държавни такси, но не и държавни такси, които според жалбоподателя се изменяли. Държавните такси, са определени в

закон и ставали дължими с настъпването на конкретен юридически факт. Следователно процесният АУПДВ не можел да изменя държавни такси, а само да установява дължими такива.

АУПДВ имат установителен характер. Ако се приемела тезата на жалбоподателя, щяло да се стигне до извода, че АУПДВ създава или изменя задължения, тоест този акт притежава конститутивен ефект. Цялата защитна теза на жалбоподателя била изградена около виждането, че след като определен вид и размер на държавни такси са декларирани от него, то тези задължения били окончателно установени и не подлежали на проверка и корекция от страна на държавата. Според жалбоподателя съществувала някаква изначална предопределеност на вида и размера на неговите задължения, независимо каква точно дейност извършва той-в случая дали се изявява като комисионер или приема залози за участие в организирани от него хазартни игри. Тази предопределеност жалбоподателят аргументирал с различни доводи, които били неотнормирани по настоящото дело- игрални правила, приемане на декларация, планови проверки на ДКХ, проверки на АДФИ на дейността на ДКХ и изготвяне на проектобюджет на ДКХ. Такъв тип предопределеност на публичните задължения противоречал на основни принципи на финансовото и административното право. В българското финансово право, както и във всички съвременни законодателни системи, е залегнал принципа на "финансов автоматизъм". Същността на този принцип била, че субектът декларира и внася към държавата определен вид и размер на публични задължения, а впоследствие държавата контролира и коригира декларираното чрез извършване на ревизии, АУПДВ и други способности за финансов контрол.

Ако се приемело виждането на жалбоподателя, че щом е декларирал нещо и декларацията не му е върната, то така декларираното не подлежи на корекция, означавало да се стигне до извод, че държавата не може да извършва данъчни ревизии. Виждането на жалбоподателя за изначална предопределеност и окончателност на публичните задължения намирала приложение и опора в архаични данъчни системи, които са използвани в минали епохи, когато не са се подавали декларации, а държавните органи са определяли кой, какво и колко дължи и са събирали така дължимото. Ярък пример за такъв тип облагане е небезизвестният "десятък", който се е събирал от държавните органи на О. империя

по нашите земи. Процесуалните норми, регламентиращи декларирането и установяването на спорните държавни такси, не уреждали случаи на „приемане“ или „неприемане“ на декларации. Легалният способ за неприемането на декларацията се изразявал именно с издаването на процесния АУПДВ в срок и от компетентен орган. По отношение тълкуването и прилагането на чл.30, ал.3 ЗХ, юрк.А. изразява становище, подобно на изразеното от другия пълномощник на ответника-адв.Р.. За разлика от нея обаче твърди, че действително законът не бил изключил възможността за процесната хазартна игра да се събират комисиони вместо залози, но това било само при положение, че жалбоподателят действа като комисионер по смисъла на ТЗ. Игралните правила също не изключвали тази възможност.

Важното в случая било как действително е действал жалбоподателят-дали е бил комисионер или е действал от свое име и за своя сметка. Акцентира, че игралните правила, съставени от хазартния оператор, не можели да дерогират законовите разпоредби, определящи в кои случаи, каква държавна такса се дължи. Това щяло да означава да се даде възможност на хазартния оператор, заедно с одобрението на ДКХ, да преуредят приложимия материален закон. Чл.22, ал.1, т.4 от ЗХ определял същността на игралните правила: „Държавната комисия по хазарта приема общи задължителни игрални условия и правила за видовете хазартни игри, за които издава лицензи“. От нормата било видно, че целта на тези правила е да уредят начина на провеждане на играта, а не дължимата държавна такса. Тези правила били насочени да уредят отношенията между хазартния оператор и участниците в хазартната игра, а не между хазартния оператор и държавата. Това било видно от чл.1, ал.4 от игралните правила, който гласи, че „Настоящите игрални условия и правила имат силата на общи условия по смисъла на Закона за задълженията и договорите по отношение на участниците в играта.“ Неоснователно било твърдението на жалбоподателя, че игралните правила представлявали индивидуални административни актове, тъй като жалбоподателят не можел да претендира, че изпълнява публични функции или упражнява държавна власт по см. на чл.21 АПК.

Ако се приеме тезата, че игралните правила са индивидуални административни актове, това означавало, че жалбоподателят сам издава такъв властнически акт, с който сам на себе си вменява

права и задължения. Жалбоподателят неоснователно твърдял, че щом му били извършени планови проверки по реда на чл.89, ал.4 от ЗХ, при които не са констатирани нарушения, то след това не можело да се установяват публични задължения с АУПДВ. Предмет на въпросните плановите проверки обаче не е било установяване на публични задължения, видно от чл.89, ал.1, ал.2 и ал.3 от ЗХ. Най-основната функция на тези проверки било наличието на административни нарушения- чл.89, ал.2, т.1 от ЗХ. Безспорно било, че производствата по установяване на административни нарушения и тези, за установяване на публични задължения, са различни по своята правна същност, с различни цели, и най-важното- провеждат се по различен процесуален ред. По отношение оплакването за нарушения на ЗДФИ, юрк.А. преповтаря по същество доводите на адв.Р.. Излага най-сетне и това, че неотнормирани и неоснователни били аргументите на жалбоподателя, че при изготвянето на своите проектобюджети ДКХ е заложила като приходи държавна такса в размер на 20% върху комисионата, а не 15% върху залога. На първо място, защото проектобюджета се изготвял преди да бъдат проведени съответните хазартни игри, докато за спора било относимо как действително са проведени. Без значение било как са планирани, прогнозирани и други факти, предхождащи провеждането на хазартната игра.

На второ място, всички събрани доказателства /бюджетите на ДКХ, ССЕ и други такива/ по този въпрос показвали, че фактическото твърдение на жалбоподателя било невярно. Бюджета на ДКХ, в частта приходи, не бил базиран на конкретна ставка и основа по отношение на спорната държавна такса

Прокурор от С. градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в съдебното производство и не дава заключение за законосъобразността на оспорения АУПДВ.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

При запазване поредността на изложените в жалбата основания и искания, отправени до съда, АССГ, II о., 23-ти състав излага

следното от фактическа и правна страна:

I. Относно оспорването на АУПДВ, с искане за обявяването му за нищожен, поради липса на компетентност на издателя му-председателя на ДКХ, при неспазване на реда за установяване на публични задължения лишаването от предоставената в ДОПК и АПК възможност да обжалване акта по административен ред:

1. Безспорно в правната доктрина и в задължителната съдебната практика е прието, че всяка некомпетентност води до нищожност.

2. Легална /законова/ дефиниция за компетентност на административен орган няма.

В доктрината, компетентността се разглежда като „властническо правомощие на определен по закона орган да може само той за определени случаи, определени териториални предели и за даден период от време да издава предвидените актове на държавно управление”. /Д. И./, съотв. „...кръга от въпроси, с които административният орган е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага при решаването на тези въпроси.” /К. Е, Административно правосъдие, С.2006, с.142/.

В съдебната практика компетентността се определя, като определен обем от права и задължения, с които административните органи като носители на държавна власт разполагат./ Решение No 15645 от 19.12.2014 г. на ВАС по адм.д. No 5165/2014 г., III о./

Съгласно § 1, т. 1 ДР АПК, административен орган е органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон. Съгласно чл. 4, ал. 1 АПК, установяващ принципа на законност, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона. С оглед общите разпоредби на АПК компетентността на един орган да издава административни актове следва да е установена със закон. За да може компетентният административен орган да предостави временно и частично част от своите правомощия на друго длъжностно лице или орган, това предоставяне трябва също да е допуснато от закона /ТР №4/22.04.2004 г. на ВАС/. По-нисък по степен и юридическа сила нормативен акт, като издаден не от законодателния орган, а от друг такъв, съобразно общия принцип на законността и нормите на § 1 ДР АПК, не може да предостави възможност за делегиране на правомощия.” /Решение No 5255 от

12.05.2015 г. на ВАС по адм.д. No 9255/2014 г., III о./.

Тук следва да се посочи, че съждението на адв.Р., че е „логично, че след като председателят има правомощията да оправомощи друго лице за издаването на акта, той може и сам да го издаде“, според този съдебен състав е погрешно. Защитната теза на жалбоподателя е свързана със законодателната техника на определяне на компетентния орган, съгл. чл.166, ал.2, изр.2-ро ДОПК, който гласи: „Ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация“, а не с наличието или липсата на възможност за делегиране на правомощието от компетентния орган. В съответствие със стриктното тълкуване на посочената законова норма, каквото е дължимото тълкуване на норми, предоставящи компетентност, същата не предоставя компетентност на ръководителя на съответната администрация сам да издаде акта, едновременно с възможността да делегира това правомощие на друго длъжностно лице от администрацията, а го овластява единствено да определи това лице. Ако беше обратното, нормата на чл.166, ал.2, изр.2-ро ДОПК следва да има следната редакция: „Ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се издава от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация или от определен от тях орган“.

3. В съотв. със систематизираните в Закона за ограничаване на административното регулиране и на административния контрол върху стопанската дейност, регулаторните режими за стопанската дейност са лицензионен, регистрационен, разрешителен, уведомителен и удостоверителен.

Стопанска дейност изразяваща се в организирането на хазартни игри и дейност в страната по арг. от чл.3, ал.1 ЗХ може да се организира само с лиценз.

Л. административен акт е „конститутивен разрешителен индивидуален административен акт с външно действие, с благоприятстващ характер, издаван предимно в условията на оперативна самостоятелност, създаващ на конкретен субект правото да извършва контролирани от държавата дейност или действия“ /З., Д. Лицензионни административни актове. С., 1998 г., с. 9-65/

Съгл. чл. 26 ЗХ /редакция ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014

г./ лицензът за хазартна дейност се издава с решение на ДКХ към министъра на финансите, която е и органът, осъществяващ държавния надзор върху хазарта /чл.16 от ЗХ, в относимата му редакция/.

ДКХ е колегиален орган и се състои от председател и четирима членове, назначавани от министъра на финансите-чл.4, ал.1 и ал.2 от У. правилник на ДКХ /Приет с ПМС № 278 от 8.11.2012 г., обн., ДВ, бр. 90 от 16.11.2012 г., в сила от 16.11.2012 г., изм., бр. 63 от 1.08.2014 г., в сила от 1.08.2014 г., бр. 88 от 24.10.2014 г., в сила от 1.11.2014 г., бр. 64 от 21.08.2015 г., бр. 100 от 16.12.2016 г., изм. и доп., бр. 58 от 13.07.2018 г., в сила от 13.07.2018 г., изм., бр. 24 от 22.03.2019 г., изм. и доп., бр. 80 от 11.10.2019 г., отм., бр. 77 от 1.09.2020 г., в сила от 1.09.2020 г. /

4. Между страните е безспорно от фактическа страна, че с решение на ДКХ на [фирма], ЕИК[ЕИК] е издадено за процесния удостоверение за организиране на залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, като актуалното към момента на издаване на процесния АУПДВ е Удостоверение №000030-1215/05.02.2020 г.

5. Между тях е безспорно и това, че дължимата държавна такса е публично държавно вземане-чл.162, ал.2 т.3 ДОПК- „ държавна такса, установена по основание със закон“. За поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри от вида на процесната-„ залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета“ е дължима държавна такса по чл.30, ал.3 ЗХ.

6. Материята на таксите се урежда в два основни законодателни акта- ЗДТ /"Известия", бр. 104 от 1951 г.; посл. доп., бр. 104 от 8.12.2020 г., бр. 16 от 23.02.2021 г./ и Закон за местните данъци и такси /ДВ, бр. 117 от 1997 г.; посл. изм., бр. 110 от 29.12.2020 г., в сила от 31.12.2020 г., бр. 14 от 17.02.2021 г., в сила от 17.02.2021 г., бр. 16 от 23.02.2021 г./. В чл. 3, ал. 1 ЗДТ се посочва, че „държавна такса се заплаща при предявяване на искане за извършването на действието и/или при издаване на документа, за който се плаща такса, както е указано в тарифата".

Таксата е плащане в полза на държавния бюджет от конкретно физическо или юридическо лице заради това, че е предизвикало действието на държавен орган в свой интерес или му е предоставена исканата услуга. Тя е финансово плащане, установено от държавата и събирано от нейните органи във връзка с извършвана от тях дейност или услуга. Поради връзката между таксата и съответната престация заплащането на таксата може да се яви като условие за получаването на тази престация. Таксите имат в определена степен възмезден и доброволен характер.

Възмездността се изразява в получената услуга или в предизвиканото действие. Задължението да се плати такса се поражда по волята на гражданина или юридическото лице, което иска да се ползва от дадена услуга /Решение № 10 от 2003 г. по конст. дело № 12 от 2003 г./. Таксите се плащат доброволно, защото платещът сам търси услуга или предизвиква действието на държавен орган в свой интерес. Когато физическото или юридическото лице не поиска услугата или не предизвиква действието на държавен орган, то няма да дължи таксата. Необходимо е обаче да се посочи, че регулаторните такси, каквато е процесната по чл.30, ал.3 ЗХ, обикновено не са възстановителни, каквито следва да са типичните административни такси /чл.7, ал.1 ЗМДТ/. Регулаторните такси са регламентирани така, че да генерират приходи в бюджета, а не просто да възстановят разходите по извършването на услугата от администрацията.

Независимо от високите рискове за общественото здраве, които носят хазартните игри, те се използват от държавата за генериране на приходи, чрез които да се финансират благородни каузи, социални и спортни дейности, както и за насърчаването на туризма и съхраняването на културното, художественото и археологическото наследство.

В съответствие с чл. 60, ал. 1 от Конституцията, както данъците, така и таксите, които се плащат от физически и юридически лица, се установяват само със закон съобразно с техните доходи и имущество. Правната регламентация, която урежда въвеждането на данъци и такси, зависи от волята на законодателя / Решение № 4 от 2013 г. на КС по конст. дело № 11 от 2013 г.; Решение № 13 от 31.07.2014 г. на КС по к. д. № 1/2014 г./.

„Определянето на размера на данъците може да стане единствено от законодателния орган. Съгласно чл. 84, т. 3 от Конституцията Народното събрание не само установява данъците, но и определя техния размер. То не може да делегира това свое право на изпълнителната власт. Веднага следва да се отбележи разликата между понятията "установява" и "определя". "Установяване" означава въвеждане, посочване на нещо, докато "определяне" е точното и ясно даване на всички присъщи негови белези. Като се изхожда от това, следва да се посочи, че установяването на данъците и таксите със закон означава, че само със закон, а не с подзаконен нормативен акт може да се въведе един данък или такса и задължение на гражданите да ги плащат. Определянето

обаче на размера на данъка е различно от неговото установяване. Конституцията е предвидила само размерът на данъците да се определи със закон. Народното събрание определя със закон и размера на таксите, които не са свързани с насрещни услуги и не зависят от волята на гражданина да поиска услугата срещу заплащане на таксата, а имат характер на публично задължение към държавата или общината /Решение № 10 от 26.06.2003 г. на КС на РБ по конст. д. № 12/2003 г./. Тук следва да се направи уговорката, че процесната такса, въпреки че зависи от волята на субекта да организира хазартни игри, за което да му бъде предоставен лиценз, е публично, а не частно държавно вземане /чл.162, ал.1, т.3 ДОПК, вр.чл.30, ал.3 ЗХ-„държавна такса, установена по основание със закон“/.

Второ, държавните и общински такси следва винаги да са установени по основание със закон, но размерът им може да бъде установен и с подзаконов нормативен акт /за разлика от данъците/-арг. от чл.1 ЗДТ, чл.162, ал.1, т.3 ДОПК, чл.8, ал.1 ЗМДТ и др., обратно на поддържаното от пълномощника на ответника-юрк.А. становище.

7. Съответна на закона обаче е защитната теза на същия процес.представител на ответника, че АУПДВ има установително, а не конститутивно действие-той само установява, а не поражда, нито изменя основанието или размера на дължимото публично вземане.

8. Следователно и на основание специално приложимата за случая норма на чл.92, ал.3, изр.2 ЗХ / в приложимата му редакция-Доп. - ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г./, според съда, компетентен да упражни законовото правомощие за установяване на дължимите такси е бил председателят на ДКХ чрез издаването на АУПДВ.

Съгл. посочената норма, неплатените в срок годишни вноски за социално отговорно поведение, държавни такси и лихви за забава подлежат на принудително изпълнение от публичен изпълнител по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Актът за установяване на вземанията се издава от председателя на Комисията.

9. Ето защо въпросът за приложението на общата норма на чл.166, ал.2, изр.2-ро ДОПК изобщо не стои, обратно на доводите на жалбоподателя. Процесната държавна такса, установена в закона, става дължима с настъпването на конкретен юридически

факт по арг. от чл.30, ал.9, вр.ал.6 /в редакцията преди изм. ДВ, бр.69/2020 г./ от специалния приложим закон-ЗХ, в съотв. с които дължимата държавна такса се внася по банкова сметка на ДКХ в срока за подаване на декларацията по образец, утвърден от министъра на финансите-за всеки месец до 15 число на следващия месец.

При наличие на установената изрично и законово компетентност на органа-чл.92, ал.3, изр.2-ро ЗХ /в приложимата редакция/, възражението на жалбоподателя за нищожност на процесния АУПДВ на това основание се отхвърля от съда.

10. Още по-малко до нищожност могат да доведат останалите доводи на жалбоподателя в подкрепа на това искане- за лишаване от възможност на оспорване на акта по административен ред и противоречие с чл.166, ал.3 ДОПК, тъй като тези общи норми при наличието на изрична норма в специалния приложим закон-ЗХ, установяваща компетентност на органа, са неприложими. Липсата на по-горестоящ административен орган, действително преклудира възможността за административно оспорване, но не е непознат в правната ни система прецедент. Затова и чл.82, ал.1, вр. чл.166, ал.2, изр.1-во АПК предвижда като общо правило, че не подлежат на оспорване по административен ред актовете на органите, които нямат по-горестоящ административен орган. Правото на защита на засегнатите субекти в тези случаи е обезпечено в пълен обем посредством правото им на справедлив съдебен процес.

II. Относно оспорването на АУПДВ, с искане да бъде отменен изцяло, поради противоречие с материалноправните норми, липса на мотиви за начина изчисляване на твърдените с АУПДВ публични вземания и за това, че заплащаната от 1.1.2014 г. държавна такса от жалбоподателя е била определена неправилно, както и поради допуснати съществени процесуални нарушения:

1.В АУПДВ са цитирани текстовете на нормата на чл.30, ал.3 ЗХ, в редакцията- ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 01.01.2014 г. и в редакцията-ДВ, бр. 105 от 19.12.2014 г., в сила от 01.01.2015 г., както и легалната дефиниция за залог по смисъла по смисъла на § 1, т.1 от ДР на ЗХ, които са следните:

Чл. 30, ал. 3 от ЗХ /Нова- ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 01.01.2014 г./:

„ За поддържане на лиценз за организиране на хазартни игритото, лото, игри със залагания върху резултати от спортни

състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганията, се събира държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра, а за хазартни игри, за които се събират такси и комисиони за участие – в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони.“

Чл. 30, ал. 3 от ЗХ / И. и доп. - ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г./:

„За поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри-традиционна лотария, томбола, моментна лотария, тото, лото, бинго, кено и техните разновидности, игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганията, се събира държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра, а за хазартни игри, за които се събират такси и комисиони за участие – в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони.участие - в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони.“

§ 1 от ДР на ЗХ:

„По смисъла на този закон:

1. „Залог“ е всяко плащане на пари, пряко или под друга форма, за участие в хазартна игра с цел получаване на печалба.“

2. С оглед на изложеното в АУПДВ /стр.10, предпосл.абзац, изр.2-ро и посл.абзац/, изглежда, че становището на издателя на АУПДВ е, че за изрично изброените в чл.30, ал. 3 от ЗХ игри- тото, лото, игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганията-е приложима единствено таксата в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра. В тази връзка е изложено още, че след като ДКХ е издала лиценз на жалбоподателя за организиране на „залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета”, то същата попада в обхвата на чл. 30, ал. 3, предл. 1-во ЗХ, а именно - хазартни игри, за които се събира държавна такса в размер 15 на сто върху стойността на направените залози

за всяка игра“

3. Същината на правния спор по делото в крайна сметка е свързана именно с прилагането на нормата на чл.30, ал.3 ЗХ.

а/ Обратно на доводите на пълномощника на ответника-адв.Р. /стр.5, посл. абзац от писмените бележки/ , нормата не е ясна.

Ако нормата беше ясна, вероятно е надзорният държавен орган да не утвърди със свое решение Правилата на организатора, да не издаде АУПДВ след повече от 5 години от началото на прилагането на нормата на чл.30, ал.3, предл.2-ро ЗХ от дружеството-жалбоподател по процесния начин, а издателят на АУПДВ-председателят на ДКХ- да посочи за кои хазартни игри, според него е приложима втората хипотеза по чл.30, ал.3 ЗХ или поне да даде един пример за такава игра в мотивите към акта, макар и липсата на такова посочване, обратно на доводите на жалбоподателя да не е съществен порок на формата относно фактическите основания за издаването на акта / чл.59, ал.2, т.4 АПК/. Вероятно е двамата пълномощници на ответника да не да влизат в известно противоречие в защитните си тези в съдебното производство:

- „Видно от издадения на жалбоподателя лиценз той е организатор на хазартни игри, което имплицитно включва залагания върху различни резултати, конкретно посочени в лиценза. След като е налице залог /вж. легалното определение на това понятие в § 1, т. 1 от ДР на ЗХ/, следователно налице е задължение за прилагане на чл. 30, ал. 3, предл. първо от Закона за хазарта.“ /адв.Р., писмени бележки, стр.9, посл. абзац./. Съдът не може още тук да не посочи, че виждането на адв.Р. буди недоумение, защото хазартна игра без залог няма-това е неин същностен, определящ признак: „Хазарт е всяка игра на случайността, в която има залог и може да се получи печалба или да се загуби залогът“-чл.2, ал.1 ЗХ; -„Действително законът не е изключил възможността за процесната хазартна игра да се събират комисиони вместо залози. Игралните правила също не са изключили тази възможност. Важното в случая е как действително е действал жалбоподателят-дали е бил комисионер или е действал от свое име и за своя сметка.“/ юрк. А., писмени бележки, стр.3, посл. абзац“/

б/ Действително няма легално определение за „такси и комисиони по смисъла“ на ЗХ за разлика от „залог“. Вярно е и твърдението на жалбоподателя, че никъде в закона не е посочено изрично /чрез

изброяването им, бле. на съдията/ кои игри могат да се организират с такси и комисиони, и за кои игри няма такава възможност /обратното - законът сочи кои игри могат да се организират онлайн, и кои не могат /чл.41, ал.2 от ЗХ/.

в/ Наличието на неясна норма, поради „недобра редакция“ / без значение каква е причината за тази недобра редакция и запазването ѝ във времето независимо от последвалите измененията на ЗХ/, не създава основание нито за неприлагане на нормата, нито за неправилното ѝ прилагане. Неяснотата на нормата е порок, който се преодолява чрез тълкуването ѝ. В този смисъл е чл.46, ал.1 ЗНА, съгл. който разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точния им смисъл, а ако са неясни, се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България-чл.46, ал.1 ЗНА.

г/ Адресат на задължението да приложи нормата правилно и когато тя изисква да бъде тълкувана, е не само съдът, но и изпълнителната власт-чл.105, ал.1 от Конституцията на Република България, в съотв. с който М. съвет ръководи и осъществява вътрешната и външната политика на страната в съответствие с Конституцията и законите. Произтича и от принципа на законност, установен в чл.4 АПК, като „правителството и държавната администрация са два сегмента на изпълнителната власт“/ Решение № 9 от 28.07.2016 г. на КС по к.д. № 8/2016 г./.

4. При тълкуването на нормата на чл.30, ал.3 ЗХ, такава каквато тя е част от позитивното право на страна, съдът се съобразява със следното:

а/ Видовете хазартни игри, разрешени по ЗХ са изчерпателно изброени в чл.41, ал.1 ЗХ: “ Хазартните игри, разрешени по този закон, са: лотарийни игри, игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, игри с игрални автомати и игри в игрално казино.“

б/ Всички видове допустими хазартни игри /чл.41, ал.1 ЗХ/, с изключение на „игри с игрални автомати и игри в игрално казино“ са сред изброените в чл.30, ал.3, предл.1-во ЗХ.

5. Нормата на чл.30, ал.3 ЗХ, преценена във вр. с чл.3, ал.1, чл.41, ал.1, Глава трета, раздел V и раздел VI ЗХ и § 1, т.1 ДР на ЗХ позволява следните безспорни за съда изводи:

а/ Във всяка хазартна игра всеки участник прави задължително залог- плаща пари, пряко или под друга форма за участие в самата хазартната игра /чл.3, ал.1 и § 1, т.1 от ДР на ЗХ/;

б/ Организаторът на хазартната игра обаче събира от участниците в хазартната игра или залозите им, или такси и комисионни за участието им, т.е. във втората хипотеза участниците не предават/не плащат залозите на организатора на играта, защото ЗХ не предвижда възможността организаторът на хазартната игра да събира и двете плащания от участниците-и залога, и такси или комисиони.

в/ Хазартните игри, за които се събират „такси и комисиони“ действително не са конкретно посочени /изброени/ в чл.30, ал.3 за ЗХ, но категорично са установими чрез изключването им от изброените в чл.30, ал.3 , предл.1-во ЗХ. Това са „игри с игрални автомати и игри в игрално казино“, които са сред изчерпателно изброените допустими хазартни игри в чл.41, ал.1 ЗХ.

г/ Игрите с игрални автомати и игрите в игрално казино са детайлно регламентирани в раздел V Игри с игрални автомати и раздел VI Игри в игрално казино. Само и единствено по отношение на тях и само при организирането на турнири от организатора на хазартни игри законът регламентира заплащане на „цена за допускане до участие“-чл.64, ал.4 и чл.74 ЗХ, която да бъде определена в Правилата от организатора, като игрално условие. Съгласно посочените норми, в приложимата им по делото редакция- до изм., ДВ, бр. 69 от 2020 г./, „Допуска се организиране на турнири на игри с игралните автомати в игралната зала, където са разположени игралните автомати, вписани в актуалното удостоверение за издаден лиценз на организатора. Правилата на турнирите, цената за допускане до участие, печалбите и начините на определянето им се посочват от организатора в игралните условия и правила и се утвърждават от Комисията“; „ Допуска се организиране на турнири на игри, организирани в игрално казино. Такива турнири могат да се провеждат само в игрални казина и само на игрални маси и игрални автомати, вписани в актуалните удостоверения за издаден лиценз на организатора. Правилата на турнирите, цената за допускане до участие, печалбите и начините на определянето им се посочват от организатора в игралните условия и правила и се утвърждават от Комисията.“

д/ Смисълът, вложен от законодателя в „такси и комисиони“ в

чл.30, ал.3, предл 2-ро ЗХ е именно „цената за допускане до участие“, която участниците следва да заплатят на хазартния оператор за организирането на турнири на игри с игрални автомати в игрална зала или турнири на игри, организирани в игрално казино. И да, тя няма характера на възнаграждение по смисъла на чл.348, ал.1 от ТЗ-„ възнаграждение по поръчка на доверителя да извърши от свое име и за негова сметка една или повече сделки“, обратно на доводите на ответника, поддържани чрез проц. му представител-адв.А.. Съгл.чл.9, ал.1 ЗНА, разпоредбите на нормативните актове се формулират на общоупотребимия български език. А а в общоупотребимия бълг. език, предвид липсата на легална дефиниция за „комисиони“ в ЗХ, в съотв. с Български тълковен речник 1963 г. под редакцията на проф. А., комисиони означава: „Възнаграждение за услуга с посредничество за известна работа, главно търговска“, както сочи и самият жалбоподател. Услугата в случая е организирането от хазартния оператор на турнири на игри с игралните автомати в игралната зала или на турнири на игри в игрално казино.

6. Гореподнесеното обуславя недвусмисления извод, че ЗХ не е допускал процесната хазартна игра- „залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета“- да може да бъде организирана по такъв начин, че залозите на участниците да не се заплащат на организатора на играта преди провеждането на самата игра. Съгл. легалното определение в чл.60, ал.1 ЗХ, „Игрите със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета са хазартни игри, при които печалбата зависи само от вярното предвиждане и познаване на тези резултати.“ В игрите със залагания залогът се удостоверява посредством удостоверителни знаци, издадени от организатора, които съдържат информация за направените предвиждания и за размера на залога на участника. Образците на удостоверителните знаци се утвърждават от Комисията-чл.60, ал.3 ЗХ /редакция- ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г./. Очевидно е, че удостоверителният знак, удостоверяващ направения залог, не може да бъде издаден от организатора без да му бъде заплатен залога, а и жалбоподателят не твърди обратното в нито един момент на производството, нито ангажира доказателства в тази насока. Този извод следва пряко и от чл.8, ал.11, чл.9, чл.11, ал.2, чл.14 и др. от представените от жалбоподателя и утвърдени от ДКХ Правила по чл.22, ал.1, т. 4-т.7, вр.т.11 ЗХ, вкл. и от чл.10 от

Наредба за документите, необходими за издаване на лицензи по Закона за хазарта / в относимата му редакция/.

7. Следователно, предвид анализирани по-горе норми, чл.30, ал.3, предл. 1-во ЗХ категорично изключва възможността за процесната игра /залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета/ от организатора й- [фирма] да се събират такси и комисиони, вместо залози. ЗХ, с оглед вида на играта, изключва възможността процесната игра да бъде организирана по такъв начин, че залогът да не бъде събран от организатора на играта предварително. Тълкуването на нормата на чл.30, ал.3 ЗХ от жалбоподателя и от процесуалния представител на ответника-юрк.А., че законът не изключва възможността за процесната хазартна игра да се събират комисиони е превратно и влиза в пряко противоречие с посочените и анализирани от съда норми и целта на закона.

8. Утвърдените с решение от ДКХ Правила, освен че са ирелевантни, тъй като дължимата държавна такса е установена не само по основание в закона, но и по размер, безалтернативно /без право на избор за хазартния оператор, организиращ процесната игра/, не могат да променят този извод на съда и с оглед на разписаното в тях самите. Съгласно чл.2, ал.2 от Правилата, „ В играта „Е.“ участниците залагат на различни събития с различни коефициенти, печалбите на печелившите участници се изплащат от сумите, постъпили от загубилите участници, а [фирма] събира комисионни за участие. Комисионните за участие са в размер на разликата между постъпилите залози и изплатените печалби на участниците“.

Така разписаното в чл.2, ал.2 от Правилата пряко обуславя следните изводи:

а/ Е.“ О. събира залозите на участниците.

б/ Е.“ О. не събира комисионна или такса от всеки отделен участник, т. к. това, което дружеството определя като „комисионни за участие“ е просто разликата между постъпилите залози на всички участници и изплатените печалби на печелившите участници.

в/ Е.“ О. не събира нар. от него „комисионни“ за участие от всеки един отделен участник- „Комисионни“ в крайна сметка печелившите участници не заплащат, т.к. те се поемат изцяло от загубилите участници.

г/ Това, което Е.“ О. определя като „комисионни“, е съставна част

от направените „залози“ по смисъла на § 1, т.1 ДР на ЗХ /разликата между постъпилите залози на всички участници и изплатените печалби на печелившите участници/, а не отделен, конкретно определен и различен вид плащане, което всеки отделен участник извършва реално и предварително на организатора на хазартната игра, за да участва в самата игра.

9. В обобщение съдът обуславя крайния си извод, че спрямо жалбоподателя е приложима нормата на чл.30, ал.1, предл.1-во от ЗХ, в съотв. с която за поддържането на лиценза за процесната игра, той дължи държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози.

10. Изложените мотиви от издателя на акта са достатъчни, за да обуславят редовност на формата, обратно на доводите на жалбоподателя. Между другото страните и не спорят относно хронологията на събитията от фактическа страна, а по отношение на правното основание за дължимост на таксите, то е посочено от издателя на акта-чл.30, ал.3, предл.1-во ЗХ, и е относимото към случая. В съотв със задължителната съдебна практика, допустимо е мотивите за издаването на акта да се съдържат в отделен документ, подготвящ неговото издаване или дори, но най-късно в съпроводителното писмо, с което жалбата се изпраща за разглеждане в съда- Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд. В случая към мотивите на органа са асоциирани и данните, които се съдържат в документите, на които той изрично се позовава в АУПДВ.

11. Тук е мястото, обаче, да бъде посочено, че не само поведението на жалбоподателя противоречи на чл.30, ал. 3Х:

а/ Нормата на чл.30, ал.3 ЗХ е прилагана неправилно и от държавния надзорен орган-ДКХ, и от министъра на финансите в продължение на твърде значителен период от време-повече от 5 години- спрямо обществения интерес и легитимните очаквания на гражданите за законност от държавните органи, вкл. и на частноправния субект-организатор на играта. И двата държавни органа тълкуват и прилагат превратно нормата, като предоставяща избор на хазартния оператор да организира игрите със залаганя върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета така, че да събира или залозите на участниците или такси и комисионни за участието им в играта. Това тълкуване се поддържа вкл. и в съдебното производство от ответника, чрез пълномощника му-юрк.А..

б/ Съгласно чл.30, ал.6 от ЗХ, „Организаторите на хазартни игри, които заплащат таксата по ал. 3 и променливата част от таксата по ал. 4, подават за всеки месец в Комисията до 15-то число на следващия месец декларация по образец, утвърден от министъра на финансите, за разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират такси и комисиони за участие - декларация за стойността на получените такси и комисиони.“ Със Заповед № ЗМФ-26 от 13.01.2015 г., с която отменя предишна своя заповед № ЗМФ-117 от 06.02.2014 г., министърът на финансите, на основание чл.30, ал.6 от ЗХ е утвърдил образец на декларация, която съдържа и двата начина на определяне на държавните такси за всяка една от изброените в чл.30, ал.3 от ЗХ хазартни игри. В самата декларация, одобрена по образец от министъра на финансите през 2015 г., не са посочени указания кои графи /от № 2 до № 5/ от част IV следва да се попълват от организаторите на хазартни игри за съответния вид хазартна игра. Единствените указания са само кой да подава декларацията, срок, място и начин на подаването ѝ. Видно обаче от част IV на стр. 2 от образеца на декларацията, за игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета е предоставена възможност да бъдат попълнени както графи 4 и 5, така и графи 2 и 3. Затова за съда изглежда да е обосновано твърдението на жалбоподателя, че като не е изключил в образеца декларация тази възможност за процесните игри, министърът на финансите е „потвърдил“ приложимостта на определянето на таксите като процент от комисиони и за игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, което обаче, както съдът вече посочи, ЗХ не допуска.

в/ Действително от приетите по делото заключения по допуснатите и извършени СИЕ се установи, че в прогнозните годишни бюджети на ДКХ за процесния период липсва определяне на планираните приходи в зависимост от конкретния субект - организатор на хазартни игри. При изслушването му обаче в о.с.з. на 01.02.21 г. ВЛ по повторната СИЕ пояснява: „Няма как конкретната игра да се има предвид, тъй като /.../ няма разбивка по отношение на отделни организатори и отделни игри, но навсякъде в обяснителните записки по проекто-бюджетите и в становищата на ДКХ се сочи, че в основата на прогнозирането са реализираните приходи и постъпления от игрите, *така че по косвен начин става ясно, че в*

тези приходи трябва да са включени всички постъпления на организаторите от такси, така както те са ги начислили и внесли“. Видно от заключението на същото ВЛ, за периода 2014-2019 г. размерът на приходите на ДКХ е общо около 743 млн. лева, а от справката от ДКХ за същия период се установява, че размерът на приходите от игри, за които е събирана таксата по чл.30, ал.3, предл.2-ро ЗХ /20 процента върху комисиони/ е общо около 409 млн. лева, т.е. около 55% от общите реализирани приходи. Същевременно в Приложение № 24 към заключението по Доклад на АДФИ № ДИД2-СФ-6/28.01.2020 г. е посочено, че за периода 2014-2019 г. в държавния бюджет не са постъпили средства в размер около 557 млн. лева, дължащи се на разликата между таксите по чл.30, ал.3, предл. 1-во и 2-ро от ЗХ, т.е. ДКХ е следвало да реализира 75% повече приходи спрямо действително събраните за периода 2014-2019 г. Предвид периода от време /2014 г.-2019 г./ и размера на непостъпилите в държавния бюджет общо държавни такси- 557 млн. лева, за съда с оглед на фактите по делото е необяснимо, както бездействието на органа, осъществяващ държавния надзор върху хазарта, така и бездействието на министъра на финансите, към който е била ДКХ.

г/ Ответникът не оспорва факта, че през процесния период на дружеството са извършени 4 планови проверки, при които не са били констатирани нарушения. Вярно е твърдението на ответника, чрез пълномощника му-юрк.А., че предмет на плановите проверки по реда на чл.89, ал.4 от ЗХ не е установяването на публични задължения. При тези планови проверки обаче е могло и е следвало да бъде установено нарушение по чл.30, ал.6, вр.чл.30, ал.3 ЗХ и да бъде издадено НП на основание чл.104, ал.3 ЗХ за деклариране на неверни обстоятелства. Това не е станало. Административнонаказателната компетентност е упражнена едва след започване на производствата по издаване на АУПДВ , и то за всички организатори на хазартни игри от вида сред посочените в чл.30, ал.3, предл.1-во ЗХ, които се декларирали и са заплащали 20 процента държавна такса върху „такси и комисиони“ в процесния период. Това обстоятелство е служебно известно на съда. / За пример съдът прилага по делото на хартиен носител копие от касационна жалба на изп.директор на НАП с вх.№21049110/23.09.20 г. по регистъра на АССГ, заедно с решение на СРС, свалени от електр. деловодна система на АССГ/

д/ Съгласно чл.22, ал.1, т.4-т.7 ЗХ /в относимата му редакция/, ДКХ:

4. приема общи задължителни игрални условия и правила за видовете хазартни игри, за които издава лицензи; 5. приема общи задължителни изисквания за игралните зали, игралните казина, централния пункт и пунктовете за приемане на залози по отношение на вида на помещенията или сградата, минималната площ, разпределението на помещенията и необходимото техническо оборудване за контрол; 6. приема общи задължителни правила за организацията на работата и финансовия контрол при организиране на хазартни игри и задължителни образци за счетоводна отчетност за видовете хазартни игри; 7. /изм. – ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г./ приема общи задължителни технически изисквания за системите за контрол върху хазартните игри и игралното оборудване, както и общи технически и функционални изисквания към игралния софтуер и комуникационното оборудване за онлайн залаганията и игрите чрез други електронни съобщителни средства; 11. утвърждава представените от организаторите на хазартни игри правила по т. 4 - 7.

е/ Страните не спорят, че Правилата по т.4-7 на чл.22, ал.1 ЗХ, представени от жалбоподателя, са утвърдени от ДКХ на основание т.11 от с.н. Същите са приложени и в приетата от съда адм. преписка. В чл.2, ал.2 и ал.3 от тях е разписано следното: „В играта „Е.“ участниците залагат на различни събития с различни коефициенти, печалбите на печелившите участници се изплащат от сумите, постъпили от загубилите участници, а [фирма] събира комисионни за участие. Комисионните за участие са в размер на разликата между постъпилите залози и изплатените печалби на участниците“ /ал.2/. „На събраните съгласно ал.2 комисионни се дължи такса съобразно разпоредбите на ЗХ.“ /ал.3/.

12. Именно с характера и последиците на Правилата, утвърдени с решение на ДКХ е свързан вторият съществен елемент от спора между страните-според жалбоподателя Правилата са стабилен индивидуален административен акт, а според ответника-те са само общи условия по Закона за задълженията и договорите **/ЗЗД/**, т.е. имат договорен характер и засягат единствено отношенията между организатора и участниците в играта.

а/ Действително съгл.чл.1, ал.4 от същите, те имат силата на общи условия по смисъла на ЗЗД по отношение на участниците в играта. С оглед развитието на икономическите отношения и търговията при типизиране на условията за оборота често се използват

договорите при общи условия. Чрез тях страните се освобождават от необходимостта да уговарят елементите на всяка отделна сделка и по този начин се ускорява сключването на договора.

б/ Правилата се утвърждават от ДКХ при упражняване на компетентността ѝ, като държавен надзорен орган /чл.22, ал.1, т.11, вр.т.4-т.7 от ЗХ в относимата му редакция. /Подобна конструкция съществува и Закона за енергетиката и Наредбата за лицензиране на дейностите в енергетиката-виж: чл.176а, вр.21, ал.1, т.43 от Закона за енергетиката./ Въпросът за характера Общите условия към настоящия момент е дискуссионен в теорията и практиката. Според едното виждане, общите условия имат характера или на общ административен акт, или на нормативен административен акт, а според другото- договорният им характер не се променя от обстоятелството, че се одобряват/утвърждават от ресорно компетентния държавен орган, тъй като последният не може да ги издаде сам „служебно“.

в/ За основанието и размера на дължимите от операторите на хазартни игри държавни такси за поддържане на лицензите им, обаче, е без значение кое от двете виждания ще бъде възприето, тъй като те са законово установени и не могат да се преуреждат нито с договор, нито с подзаконов нормативен акт-чл.30, ал.3 ЗХ.

13. След като ДКХ не е регистриращ, а лицензиращ орган, който е законово оправомощен да извърши преценка дали да издаде решение, с което да утвърди или не Правилата, съотв. отказът му да ги одобри следва да подлежи на съдебен контрол по общата клауза на чл.145 АПК по жалба на оператора на хазартни игри, то решението на този орган, с което одобрява или отказва да одобри Правилата е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, вр.чл.28 ЗХ.

а/ П. индивидуален административен акт /за утвърждаване на Правилата/ е сред условията за осъществяването на хазартна дейност от оператора на хазартни игри, доколкото е законово установено изискване спрямо дейността му, а неспазването им е скрепено с адм.наказателна отговорност-чл.108, ал.2 ЗХ / в относимата му редакция-до изм. ДВ, бр. 69 от 2020 г8 .

б/ Решението за утвърждаване не превръща Правилата в акт на ДКХ- те не стават волеизявление на органа. Позитивното решение на ДКХ, в качеството на индивидуален административен акт, се явява условие на правото /*conditio juris*/-законова предпоставка, допълнителен юридически факт, от осъществяването на които

зависи произвеждането на правно действие на Правилата за игралните условия /т.е . те са условие за тяхната валидност/, от една страна, а от друга страна, те са законова предпоставка за осъществяването на хазартна дейност от оператора.

в/ Вън от всяко разумно съмнение е, че с Правилата не може да се установява основанието и размера на дължимата от организаторите държавна такса за поддържане на лиценза, тъй като те /основанието и размера/, по изложените от съда вече мотиви, са установени в чл.30, ал.3 ЗХ безалтернативно, т.е. операторът на хазартни игри, обратно на доводите на жалбоподателя и на ответника чрез пълномощника му-юрк.А., не разполага с право на избор дали да събира такси и комисиони за процесната хазартна игра или залозите на участниците, а оттук и върху кое от двете да дължи държавна такса.

г/ Затова в обхвата на т.4, ал.1 от чл.22 ЗХ- общи задължителни игрални условия и правила за видовете хазартни игри, за които издава лицензи- за процесната игра не е било допустимо да се включват чл.2, ал.2 и ал.3 от Правилата. Организаторът на играта не е свободен в преценката си да определи игралното условие: какво да му се заплаща за участието в хазартната игра-залог или такса/комисионна /чл.2, ал.2 от Правилата/, нито върху какво той самият ще заплаща дължимата държавна такса- върху стойността на направените залози за всяка игра или върху стойността на получените такси и комисиони-чл.2, ал.3 от Правилата. /Съвсем отделен е въпросът, че в случая жалбоподателят по същество е събирал залози за участие, които само е наименовал „комисионни за участие“/. Решенията на ДКХ за утвърждаване на Правилата, в тази им част, са незаконосъобразни /без значение тежестта на порока и дали той обуславя нищожност или материална незаконосъобразност/, като незаконосъобразността не е предварително обявена /съдебно или по реда на административната отмяна-чл.99 и сл. АПК/.

д/ Последното обаче няма значение за законосъобразността на АУПДВ в частта на установените с него държавни такси /главници/, тъй като се касае за установяване на публично задължение, произтичащо пряко от закона, но ще бъде преценено от съда по-долу в мотивите му при контрола за законосъобразността на начислената лихва.

14. По делото е безспорно между страните, че за процесния период дружеството е заплатило държавна такса в размер на 20

процента върху разликата между постъпилите залози на всички участници и изплатените печалби на печелившите участници, която то в нарушение на закона дефинира в чл.2, ал.2 от Правилата като „комисионни за участие“ и декларира по този в продължение на повече от 5 години в подаваните от него месечни декларации-чл.30, ал.6 ЗХ.

15. С оспорения АУПДВ дължимата държавна такса правилно се установява по чл.30, ал.3, предл.1-во ЗХ, а именно 15 процента върху стойността на направените залози за всяка игра минус заплатената държавна такса до този момент /20 процента върху разликата между постъпилите залози на всички участници и изплатените печалби на печелившите участници/, посочена за всеки отделен месец за процесния период в таблиците, съдържащи се в акта.

16. Във връзка с оспорването от жалбоподателя на начина на установяване на допълнително дължимите държавни такси, съдът сочи, че възражението е неоснователно.

От заключението на ВЛ С. по първоначалната СИЕ се установява, стойността на направените залози за участие в „ залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета“ за всеки един от месеците поотделно за процесния период: 01.01.2014 г. - 31.12.2019 г., размера на държавната такса по чл. 30, ал. 3, предл. 1-во ЗХ, размера на внесената от дружеството държавна такса по чл. 30, ал. 3, предл.2-ро ЗХ за всеки един от месеците поотделно за същия период, разликата между определената и внесената от дружеството държавна такса по чл. 30, ал. 3 от ЗХ, дължимата законна лихва, считана от датата, следваща падежа на всяко едно от задълженията. В тази му част, заключението не е оспорено от страните и съдът го кредитира, като компетентно, обективно и обосновано. Въз основа на него приема за установено, че за процесния период общата стойност на направените залози е 2 622 502 490,10 лева, размерът на държавната такса по чл. 30, ал. 3, предл.1-во от ЗХ за процесния период 01.01.2014 г. - 31.12.2019 г. е общо в размер на 393 375 373,69 лева, размера на внесената от дружеството държавна такса по чл. 30, ал. 3, предложение второ от ЗХ за процесния период 01.01.2014г. - 31.12.2019 г. е общо на 132 210 481,69 лева, а разликата между определения от ВЛ размер на държавна такса по чл. 30, ал. 3, предл. 1-во от ЗХ и размера на държавната такса, внесена от дружеството за процесния период 01.01.2014 г. -

31.12.2019 г. възлиза общо в размер на 261 164 891,87 лева.

Пак според ВЛ размерът на дължимата законна лихва върху изчислената разлика, считано от датата, следваща падежа на задължението до 31.01.2020 г. възлиза на 67 723 041,12 лева. Видно от оспорения АУПДВ № 5/14.02.2020 г., в таблиците съдържащи се в него са посочени за всеки отделен месец за процесния период дължимата главница и законна лихва, както и общия им размер за целия период - 261 164 891,80 лева главница и е 67 717 779,18 лева законна лихва, които не надхвърлят размерите на тези, установени от вещото лице. Освен това следва да се посочи, че определеният от административния орган размер на задължението се основава на изготвените от самия жалбоподател и ежемесечно представяни в ДКХ декларации, съдържащи данни за направени залози за изтеклия месец и преведени държавни такси на комисията.

17. Съдът сочи най-сетне и това, че при издаването на АУПДВ не са допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на процесния АУПВ или с установяване на релевантните по случая факти. Жалбоподателят е бил уведомен за образуваната със Заповед № 3-73/03.02.2020 г. на председателя на ДКХ проверка, поставила началото на производството по издаване на процесния АУПДВ, като му е изпратено Уведомление е изх. № 151/04.02.2020 г. на ДКХ-чл.26, ал.1 АПК, вр.чл.166, ал.2 ДОПК. Неоснователни са твърденията му и за нарушения на ЗДФИ. В тази връзка съответни на действителното правно положение са твърденията на пълномощниците на ответника-адв.Р. и адв.А., че възложената проверка е на ДКХ от АдФИ, а не на жалбоподателя, който не е сред субектите, подлежащи на контрол от АдФИ- чл. 4, т. 1 - т. 7 от ЗДФИ. Следователно уведомяването на жалбоподателя за тази проверка и участието му в нейното извършване е било недължимо.

18. С оглед на изложеното, жалбата в частта ѝ, с която се иска отмяната на АУПДВ изцяло, е неоснователна.

III. Относно оспорването на АУПДВ, с искане да бъде отменен, в частта му на начислените лихви за просрочие, поради обвързаност на [фирма] с влезли в сила индивидуални административни актове за установяване, определящи начина за установяване размера на държавните такси:

1. Организаторите на хазартни игри, които заплащат таксата по ал.

3 и променливата част от таксата по ал. 4, подават за всеки месец в Комисията до 15-о число на следващия месец декларация по образец, утвърден от министъра на финансите, за разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират такси и комисиони за участие – декларация за стойността на получените такси и комисиони / чл.30, ал.6, редакция, ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г./

2. Таксата по ал. 3 и променливата част от таксата по ал. 4 се внасят по банкова сметка на Комисията в срока за подаване на декларацията по ал. 6-чл.30, ал.9 ЗХ , редакция, ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г./.

3. Съгласно чл.92, ал.2, при неплащане в установения срок на таксата по чл. 30, ал. 3 и променливата част от таксата по чл. 30, ал. 4 за срока на забавата се начислява и дължи лихва в размер на законната лихва.

4. Следователно за всяка неплатена дължима ежемесечно държавна такса, организаторът на хазартните игри изпада в забава на 16 число на следващия месец и дължи за нея законната лихва.

5. Искането на жалбоподателя за отмяна на АУПДВ, в частта на начислената законна лихва е аргументирано с нормата на чл.17, ал.3 ДОПК, вр.чл.46, ал.2 ЗНА:

а/ Действително процесният АУПДВ се издава по реда на АПК, но е за публично държавно вземане и липсва всякакво разумно основание за него да не е приложима по аналогия материалноправната норма на чл.17, ал.3 ДОПК, съгласно която, „когато задължено лице действа съобразно писмени указания от министъра на финансите, орган по приходите или публичен изпълнител, които впоследствие се окажат незаконосъобразни, начислените лихви вследствие на действията съобразно дадените указания не се дължат, а определената от закона санкция не се налага“.

б/ Осъществена е според съда хипотезата на чл.46, ал.2 ЗНА, когато нормативният акт е непълен-ЗХ и АПК в случая- за неуредените от тях случаи да се приложат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи.

в/ Безспорно е, че председателят на ДКХ не е сред изброените в легалната дефиниция на чл.7, ал.1 и ал.2 от Закона за Националната агенция за приходите /ЗНАП/ органи по приходите, но след като специалният приложим закон му възлага компетентността да издаде АУПДВ-чл.92, ал.3 ЗХ, то той спрямо

проеското публично задължение има качеството на орган по приходите по смисъла на чл.17, ал.3 ДОПК.

г/ Спорният въпрос е дали е в случая писмено указание за заплащане на държавната такса по чл.30, ал.3, предл.2-ро ЗХ-явява ли се такова решението на ДКХ, с които на основание чл.22, ал.1, т.11 ЗХ са утвърдени Правилата, в частта им по чл.22, ал.1, т.4 ЗХ- общи задължителни игрални условия и правила за видовете хазартни игри, за които издава лицензи, включващи игралното условие по чл.2, ал.2 от Правилата, съотв. определящо дължимата от организатора такса- ал.3 от същите.

б. Отговорът на съда е отрицателен, по следните съображения:

а/ Правилата се утвърждават с решение от колективния орган ДКХ, в качеството на регулатор-надзорен орган по хазарта-чл.16, ал.1 и чл.22, ал.1 ЗХ /в относимата му редакция/, а АУПДВ се издава от председателя на ДКХ, но в качеството му на орган по приходите- компетентния да издаде АУПДВ орган, в случая. Двата акта са издадени в две отделни и различни производства. Едното производство е свързано с възможността за организиране на хазартните игри, а другото- с установяването на публични задължения.

б/ Не е налице и втората кумулативна предпоставка-решението нито, съдържа, нито представлява писмено указание, съотв. подаването на ежемесечните декларации и плащането на дължимите такси-чл.30, ал.6 и ал.9 ЗХ не са действия, извършени от оператора на хазартни игри, съобразно дадени му писмени указания от орган по приходите. Указанието по смисъла на чл.17, ал.3 ДОПК, схванато в тесен смисъл, следва да е изрично изявление по повод конкретно запитване на задължения субект до органа по приходите за размера и основанието за негово публично задължение или да изразява имплицитно, но недвусмислено волята на органа по приходите по случая, схванато в широк смисъл-например във влязъл в сила АУПДВ за преходен период задължението е било установено от органа по приходите спрямо жалбоподателя по делото погрешно, като е приложена нормата на чл.30, ал.3, предл.2-ро ЗХ.

в/ С оглед изложеното в т. II.11, за съда е неоспоримо е, че създамата се ситуация е резултат и от „изричното или мълчаливо съдействие“ в значителен период от време-5 години, поради неправилното тълкуване и прилагане на закона от изпълнителната власт. Както вече беше посочено, адресат на задължението да

приложи нормата правилно и когато тя изисква да бъде тълкувана, не е само съдът, но и изпълнителната власт-чл.105, ал.1 от Конституцията на Република България, в съотв. с който М. съвет ръководи и осъществява вътрешната и външната политика на страната в съответствие с Конституцията и законите. Произтича и от принципа на законност, установен в чл.4 АПК, като „правителството и държавната администрация са два сегмента на изпълнителната власт“/ Решение № 9 от 28.07.2016 г. на КС по к.д. № 8/2016 г./.

По този начин е накърнен не само обществения интерес, доколкото се е стигнало до непостъпването в държавния бюджет на приходи в особено големи размери- 261 164 891,80 лева, съотв.-557 млн. лева общо, дължащи се на разликата между таксите по чл.30, ал.3, предл. 1-во и 2-ро от ЗХ, останало незабелязано в продължение на целия период от време, вкл. от министъра на финансите, към който е била ДКХ, но се накърняват и интересите на самите хазартни оператори.

Издадените адм.актове на ДКХ за утвърждаване на Правилата, в частта на заложените в тях игрални условия от участниците да се събират „такси и комисионни“ за вид хазартни игри, за които законът не допуска това; утвърждаването със заповед от министъра на финансите на образец на декларацията по чл.30, л.6 ЗХ, в която не е изключена възможността за тези хазартни игри, за които законът не допуска това, да се декларират „такси и комисионни“, а не събраните залози; извършените многократно планови проверки на организатора на игрите, които не констатираха нарушение при деклариране на обстоятелствата по чл.30, ал.6, вр.ал.3 ЗХ, представляват верига от актове, действия и бездействия на административни органи, които са от естество да предизвикат объркване в съзнанието на всеки правен субект, положил изискуемата от търговец с нормални познания грижа. В крайна сметка не търговецът-организатор на хазартни игри има върху правоотношението „господство чрез знания и власт“, а ресорната администрация. В нейна компетентност е да е в най-висша степен „господар“ на полето на хазартна дейност, в която оперира чрез изпълнително-разпоредителни юридически инструменти. Стига се и до натрупването на законна лихва, в случая-67 717 779.18 лева спрямо дружеството-жалбоподател, която предвид значителния ѝ размер засяга съществено имуществената му сфера.

С правен механизъм обаче да възстанови справедливостта в

материалноправен смисъл спрямо легитимните очаквания на обществото, като разпредели отговорността между юридическото лице-организатор хазартните игри и физическите лица, които в служебното си качество на органи на изпълнителната власт са допринесли за това, съдът, в пределите на настоящото съдебно производство, не разполага. Законната лихва е дължима само от жалбоподателя, предвид липсата на предпоставките по чл.17, ал.3 ДОПК. Отстраняването на накърняването на обществения интерес- постъпването в държавния бюджет на дължимите приходи от държавни такси заедно с дължимата законна лихва, и то изцяло, също е въпрос, свързан с много предпоставки, вкл. и с наличието на активи на дружеството, от което да бъдат събрани, и също така не може да намери своя отговор по настоящото дело.

7. С оглед на изложеното, съдът обуславя крайния си извод, че жалбата, в частта ѝ, с която се иска отмяната на процесния АУПДВ, в частта на начислените лихви, е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

IV. Относно оспорването на АУПДВ, с искане да бъде отменен, в частта му за за периода от 01.01.2014 г. до 30.11.2014 г., поради изтекла давност.

1. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

2. В съотв. с вече изложеното по-горе, процесните държавни такси са дължими ежемесечно-до 15 число на следващия месец-чл.30, ал.9, вр.ал.6 ЗХ

3. Следователно считано от 01.01.2020 г. за дължимите за периода от 01.01.2014 г. до 30.11.2014 г. държавни такси, по арг. от чл.171, ал.1 ДОПК, погасителната давност е била изтекла на 31.12.2019 г.

4. В съотв. с чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година.

5. Видно от самото съдържание на процесния АУПДВ, производството е започнало с издаването на Заповед № 3-73/03.02.2020 г. на председателя на ДКХ за назначаване на работна група за извършване на проверка, т.е. след изтичането на давността на 31.12.2019 г. по отношение на публичното задължение за периода от 01.01.2014 г. до 30.11.2014 г.

6. Всякакви други действия, касаещи прокурорска преписка, досъдебно производство, проверка от АДФИ на ДКХ са без всякакво значение за спирането на давността. Те са извършени извън производството по установяване на публичното държавно вземане и от органи, които на се компетентни да го установят. Не представлява такова действие и ипращането на Писмо изх.№45/14.01.2020 г. до [фирма] за изискване на справки, обратно на доводите на дв. Р.. А и да представляваше, адв.Р. би следвало да забележи, че към 14.01.2020 г. по силата на нормите на които тя самата се позовава в писмената защита, погасителната давност за ежемесечно дължимите до 15 число на следващия месец държавни такси за периода от 01.01.2014 г. до 30.11.2014 г. е била изтекла.

7. След като е погасено по давност задължението за държавна такса, погасено е и задължението за законна лихва за същия период-чл.92, ал.2 ЗХ.

8. Видно от АУПДВ обаче за периода от 01.01.2014 г. до 31.01.2014 г. не е установена дължима държавна такса, както и законна лихва по чл.92, ал.2 ЗХ, поради което жалбата, в тази част е недопустима-липсва годен предмет на оспорване оспорването-чл.159, т.1 АПК

9. В останалата ѝ част, с която с жалбата се оспорва АУПДВ с искане да бъде отменен, в частта му за периода от 01.02.2014 г. до 30.11.2014 г., жалбата е допустима и основателна:

В тази му част АУПДВ установява публично задължение-държавна такса и законна лихва-т. I.3 до т. I.22, Таблица 1 от диспозитива на акта /стр.26-стр.29 от акта/, а именно за сумата в размер на 19 706 089.14 лева, дължима държавна такса / т. I.3, т. I.5, т. I.7, т. I.9, т. I.11, т. I.13, т. I.15, т. I.17, т. I.19 и т. I.21 от Таблица 1/ и законна лихва за периода общо в размер на 10 956 934.67 /т. I.4, т. I.6, т. I.8, т. I.10, т. I.12, т. I.14, т. I.16, т. I.18, т. I.20 и т. I.22 от Таблица 1/ или общо в размер на 30 663 023.81 лева- и е незаконосъобразно, поради изтекла погасителна давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК, поради което се отменя от съда.

V. При този изход на спора, правото на разноси е възникнало за всяка една от насрещните страни-за жалбоподателя, съответно на основателната част от жалбата, а за ответника-съответно на неоснователната част от жалбата-чл.143, ал.1 и ал.3 АПК ичл.78, ал1 ГПК, вр.чл.144 АПК.

1. Правото е свовременно упражнено-до приключване на устните

състезания по делото, като е поискано присъждането им.

2. От жалбоподателя се иска присъждането общо на 20 892.50 лева, посочени в списъка по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК, от които 50 лева-заплатена държавна такса, 20 000 лева-заплатено адвокатско възнаграждение и 842.50 лева-заплатено възнаграждение за вещи лица;

3. От ответника-изп.директор на НАП:

- чрез пълномощника му адв. Р. се иска присъждането на сумата в размер на 430 938.17 лева, посочени в списъка по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК, от които 842.50 лева-заплатени възнаграждения за ВЛ и 430 095. 67 лева- заплатено адвокатско възнаграждение;

- чрез втория му пълномощник-юрк. А. „алтернативно“ се иска, ако съдът намери, че адвокатско възнаграждение на ответника не се дължи, да присъди юрисконсултско възнаграждение

5. За да се произнесе по исканията на страните, съдът съобразява следното:

а/По искането на жалбоподателя:

-Разноските са направените от страните разходи по водене на делото, които съгласно разпоредбата на чл. 71, ал. 1 ГПК са държавни такси и разходи за производството. Разноските за правна защита са разходи за производството и включват възнаграждението за един адвокат - чл. 78, ал. 1 ГПК. Договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е за доказване. С него се удостоверява, както че разноските са заплатени, така и че само са договорени. От граматическото тълкуване на хипотезите, очертани в чл. 78 ГПК се извежда, че само заплатените от страната разноски подлежат на възмездяване - така например чл. 78, ал. 1 ГПК регламентира кои от вече заплатените разноски страната може да претендира в хипотеза на уважен неин иск, чл. 78, ал. 3 ГПК урежда възможност и за ответника да иска заплащане при отхвърляне на иска на вече заплатените от него разноски, а чл. 78, ал. 5 ГПК урежда процесуалната възможност за намаляване на заплатеното адвокатско възнаграждение. Следователно процесуалният закон урежда единствено случаите, при които разноските са заплатени, а съдът следва да определи отговорността на страните за поемането им. /Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК-т.1/

-Целта на разпоредбата на чл.78, ал.1 ГПК, вр.чл.144 АПК, както и на изричната норма на чл.143 АПК е да възстанови онова, с което

е намаляло имуществото на правоимащата страна, поради съдебно предявеното неоснователно отричаното от насрещната страна нейно право. Според съда действително няма пречка, държавната такса и адвокатското възнаграждение да са заплатени от трето лице, но в този случай е необходимо да се посочи и докаже, че средствата са собствени на страната и са били предоставени на третото по делото лице, за да извърши плащането или когато основанието е погасяване на съществуващо задължение на третото лице към същата страна. Данни за основанието за плащане на адвокатското възнаграждение за жалбоподателя от трето лице по делото няма. Действително ответникът не оспорва, че всички банкови сметки на дружеството-жалбоподател са запорирани, като обезпечение на вземането по АУПДВ, а и този факт е служебно известен на съда по повод определението му по чл.166 АПК. В живота едно трето лице обаче може да интервенира и да направи разход по най-различни причини, вкл. и с дарствено намерение да подпомогне по този начин защитата на страната по делото. Съдът не е оправомощен да предполага основанието за извършеното плащане, поради което и приема, че по делото не се доказват реално направени разноски от дружеството-жалбоподател до приключване на устните състезания, а именно че осъщественото заплащане на държавната такса и възнаграждението за адвокатска защита са със собствени на дружеството средства, съотв. че имуществото му се е намалило с тях.

По тези съображения, на жалбоподателя разноски не се присъждат:
б/По искането на ответника:

-Правото на адвокатска защита е универсално-принадлежи, както на частноправните субекти физически и юридически лица, така и на държавните органи. Няма законова пречка, защитата на всяко едно юридическо лице или на ответника-административен орган да бъде осъществена, както от юрисконсулт, така и от адвокат-заедно или поотделно.

-За сведение на пълномощника на ответника, две искания са съединени алтернативно, когато на страната и е безразлично кое от тях ще разгледа и уважи съда. Когато разглеждането на второто искане е в зависимост от отхвърлянето на първото искане, съединяването е евентуално. В случая, предвид пояснението на юрк.А., отразено в протокола от с.з., очевидно искането му е евентуално-ако искането на ответника за присъждане на

адвокатско възнаграждение бъде отхвърлено, да му се присъди юрисконсултско възнаграждение за защитата, осъществена едновременно от юрисконсулт и адвокат.

- Съгласно чл.78, ал.1 ГПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска.

-В полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ-чл.78, ал.8 ГПК.

-В случай, че защитата на правоимащата страна- ЮЛ е била осъществена едновременно от юрисконсулт и адвокат, според съда тя има право на избор да посочи кое от двете възнаграждения претендира- заплатеното адвокатско възнаграждение или юрисконсултско възнаграждение, доколкото може да претендира възнаграждение само за един процесуален представител /чл.78, ал.1, вр. ал.3 и ал.8 ГПК/, но пък при наличие на неограничено право да бъде представлявана от повече от един представители по пълномощие /без значение дали те са юрисконсулти, адвокати или адвокати и юрисконсулти. /Да бъдат представлявани едновременно от адвокат и юрисконсулт е честа практика по граждански и търговски дела, по които страна/и е/са ЮЛ/.

-Предвид нормата на чл.143, ал.3 /И.. – ДВ, бр. 15 от 2021 г./, в съотв. с която, „когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ“, възниква въпросът, нормата след изменението ѝ изключва ли правото на избор на административния орган, когато е представляван от адвокат и юрисконсулт едновременно, кое от двете възнаграждения да претендира.

-Според съда, изменението на нормата я превежда само в съотв. с Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. на ВАС по т. д. № 5/2009 г. относно дължимостта на юрисконсултско възнаграждение по адм.дела по реда на АПК, когато защитата на ответника е осъществена от юрисконсулт, от една страна, и с чл.78, ал.8 ГПК,

вр.чл.144 АПК / И., бр. 8 от 2017 г./, регламентиращ начина на определяне на размера на юрисконсултското възнаграждение, от друга страна. Следователно нормата на чл.143, ал.3 АПК и след изменението ѝ не ограничава нито правото на избор на органа да бъде представляван от адвокат по пълномощие, нито правото на избор присъждането на кое от двете възнаграждения да избере-адвокатско или юрисконсултско, когато е представляван и защитаван пред съда едновременно от адвокат и юрисконсулт. Противното на това тълкуване би ограничило като краен резултат правото на адвокатска защита на административните органи, а то, както съдът вече посочи е универсално. Би означавало изобщо да не се присъди възнаграждение, ако ответникът-адм. орган е бил представляван само от адвокат.

-По делото е доказано заплатеното на адв. Р. възнаграждение в размер на 430 095. 67 лева.

-Тук следва да бъде посочено обаче, че на съда не му е известно по други дела в АССГ досега, по които страна е изпълнителният директор на НАП или друг орган по приходите, /вкл. и при оспорване на ДРА с голям материален интерес/, защитата му да е осъществявана от външно нает адвокат.

Предвид конкретиката на случая и изложените в мотивите на съда съображения, касаещи неправилно прилагане на закона и бездействие на административни органи в продължителен период от време, за съда е проблематично допълнителното разходване на публични средства в толкова значителен размер- 430 095.67 /макар и минималния по Наредба №1 от 9.07.2004 г./Обн., ДВ, бр. 64 от 23.07.2004 г., посл.изм. бр. 68 от 31.07.2020 г./ за външно нает адвокат от администрация, неоспоримо обезпечена с достатъчно на брой юрисконсулти, които да осъществят защитата ѝ по дела, свързани пряко с ресорната ѝ компетентност-установяване на публични задължения. Още повече при вече погасено частично по давност публично задължение/т.е. окончателно изгубено за държавния бюджет/, поради бездействието на административни органи, както и на обстоятелството, че вземането за разноски на ответника е частно, а не публично държавно вземане. В тази връзка съдът не може да не посочи и риска от несъбиране на вземането за разноски при липса на достатъчно активи на жалобопадателя, което ще оцети държавния бюджет и ще накърни обществения интерес допълнително.

Липсва обаче законово основание да не бъде присъдено заплатеното от НАП адвокатско възнаграждение, съразмерно на неоснователната част от жалбата.

С оглед на изложеното съдът присъжда на ответника сумата в размер на 390 760 лева от направените от него по делото разноски, изразяващи се в заплатеното в размер на 430 938.17 лева възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат и 842.50 лева-заплатени възнаграждения за ВЛ, съответно на неоснователната част от жалбата.

Водим от гореизложеното и на основание чл.159, т.1, чл.172, ал.2 и 143, ал.3 АПК, АССГ, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ, на основание чл.159, т.1 АПК, жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителите А. А., Р. В. и Н. А., чрез процесуалния му представител- адв. В. С., АК- П., **В ЧАСТТА И**, с която се иска Акт за установяване на публично държавно вземане № 5/14.02.2020 г., издаден от председателя на Държавната комисия по хазарта да бъде отменен за периода от 01.01.2014 г. до 31.01.2014 г., **И ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в същата част.

ОТМЕНЯ, по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителите А. А., Р. В. и Н. А., чрез процесуалния му представител- адв. В. С., АК- П., **Акт за установяване на публично държавно вземане № 5/14.02.2020 г., издаден от председателя на Държавната комисия по хазарта , В ЧАСТТА МУ** за установените за периода от 01.02.2014 г. до 30.11.2014 г. публични държавни вземания- държавна такса и законна лихва /т.1.3 до т. 1.22, Таблица 1 от диспозитива на акта, стр.26-стр.29 от същия/, а именно за сумата в размер обща на 19 706 089.14 лева, представляваща дължимата държавна такса / т. 1.3, т. 1.5, т. 1.7, т. 1.9, т. 1.11, т. 1.13, т. 1.15, т. 1.17, т. 1.19 и т. 1.21 от Таблица 1/ и законна лихва общо в размер на 10 956 934.67 /т. 1.4, т. 1.6, т. 1.8, т. 1.10, т. 1.12, т. 1.14, т. 1.16, т. 1.18, т. 1.20 и т. 1.22 от Таблица 1/ или

общо в размер на 30 663 023.81 лева /тридесет милиона шестстотин шестдесет и три хиляди и двадесет и три лева и осмедесет и една стотинки/.

ОТХВЪРЛЯ жалбата В ОСТАНАЛАТА Й ЧАСТ.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Националната агенция по приходите-гр.С. сумата в размер на сумата в размер на 390 760 лева/ триста и деветдесет хиляди седемстотин и шестдесет лева/.

Решението, в прекратителната му за производството по делото част е с характера на определение и може да бъде оспорено с частна жалба в 7-модневен срок пред Върховния административен съд. В останалата му част решението може да бъде оспорено с касационна жалба в 14-дневен срок пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: